The Zamorin's College Magazine.

EDITORS :—

English Section :— 1. K. Damodaran Thampan, M. Sc.
2. P. Gopalan Nayar, B. A., L. T.

Malayalam Section :— 1. D. Rama Variar, Siromani.
2. V. T. Vasudeva Paniker, B. O. L.

Nominated from among students 1. P. K. Ravindranathan, J. I.
2. P. Rajagopalan, S. I.

UNIVERSITY LIBRARY
27 SEP 1946
MADRAS

Vol. XVIII | MARCH 1946. | No. 2

CONTENTS

ENGLISH SECTION.

		PAGES
1	Bhaskara Ravi Varman's Administrative System—K. V. Krishna Iyer	1
2	Modesty—P. Chandrasekharan Nair, J. I.	4
3	Old Age - K. P. Narayana Menon, S. I.	6
4	Safe in the Police Cap—P. N. Balakrishnan, II University Class	6
5	Stupas of Asoka—C. K. Rajagopal, I. U. C.	9
6	Ourselves—P. Gopalan Nayar	10
7	The Problem of India's Sterling Balances—P. K. M. Raja, B.A. (Hons.)	12
8	Oliver Goldsmith—C K. Jayaraman, VI Form	17
9	Recollections—P. Venugopalan, Old Student	18
10	Greetings—V. Eswaran. S. S. L, C., E. Section	22
11	The Effects of War on India - P. H. Krishnan, VI Form A	23
12	Zamorin's College Senior Parliament—K. T. Kunhikrishnan Nambiar	25
13	The College Junior Parliament—P. Chandrasekharan Nair	27
14	The High School Literary Association—A. Madhavan Nambiar	27
15	Life's Decline—K. Suseela Bai, Senior Intermediate	28
16	Our Dreams—N. V. Venkitachalam, Senior Intermediate	29

MALAYALAM SECTION.

1	ത്യാഗരക്തം—എൻ. വി. വെങ്കിടാചലം, സീ ഇൻറർ.	1
2	സർ മുഹമ്മത് ഇഖ്ബാൽ—സി. മുഹമ്മതു, ജൂ. ഇ. ക്ലാസ്സ	5
3	ഗ്രാമത്തിനോട്—പി. ടി. വിജയൻ, ജൂനിയർ ഇ.	8
4	മതവും മനുഷ്യജീവിതവും—കാളിപ്പുറയത്ത് കുമാരൻ, ജൂനിയർ ഇ.	9
5	ശവകുടീരം—യം. സ്വാമിനാഥ്, ജൂനിയർ	12
6	കൈക്കൂലി—സി. നാരായണൻനായര, സീനിയർ ഇൻറർമീഡിയററ	18
7	സുഭാസ് ചന്ദ്രബോസ്സ്—പി. എൻ. കൃഷ്ണമൂർത്തി. ആറാം ഫാറം	17
8	ഒരു ഉചിതകൃത്യം—ടി. നാരായണൻകുട്ടി, ആറാം ഫാറം സി.	19
9	ശാസ്ത്രജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി—കെ. ബാലകൃഷ്ണമേനോൻ, സീനിയർ ഇൻറർ.	21
10	സാഹിത്യവും ജീവിതവും—പി. മാധവൻകുട്ടിവാരിയർ, ജൂ. ഇൻറർ.	25

Bhaskara Ravi Varman's
ADMINISTRATIVE SYSTEM.

UNIVERSITY L... 10 OCT 1946 MADRAS

(K. V. Krishna Ayyar).

WHEN Logan wrote the *Malabar Manual* only one deed of Emperor Bhaskara Ravi Varma was available. This was his famous grant from his palace at Muirikkotu (മുയിരിക്കോട്) in the 36th year opposed to the 2nd year (രണ്ടാമാണ്ടെക്കെതിർമുപ്പത്താറാമാണ്ടു) of his reign to the Jew, Joseph Rabban (ഇൗസുപ്പിറപ്പാനുക്കു.) Since then a number of inscriptions belonging to the reign of Bhaskara Ravi have come to light. Unfortunately it has only complicated matters. For the position of Jupiter given in these inscriptions indicates the existence of more than one Bhaskara Ravi Varma, how many we cannot say, "If all the years given," writes Daniel, "are taken as *regnal* we have to postulate four Perumals of this name ...If we take all the years as *regnal and current* we have to postulate six Perumals of this name."

2. Brushing aside the discrepancies in the position of Jupiter, and assuming, till further research proves actually otherwise, that they all belong to one Bhaskara Ravi Varman and one only, the limits of his reign have been fixed on the basis of the Sri Vallabhan Kotai—Govardhana Martandan—Bhaskara Ravi Varmah synchronism and of the astronomical details found in the Tirunelli Copper Plate of the 43rd year of his reign, in the *Travancore Archaeological Series*, as A, D. 978 and 1036. In the Mampalli Plate of (M E.) Kollam 149 Sri Vellabha, Kotai ശ്രീവല്ലഭൻകോതൈ ruler of Venad, is found making a grant of some lands from his Panankevu Palace. Govardhana Martandan ഗോവർത്തനമാർത്താണ്ഡൻ who was administering Nanrulainad, made certain arrangements, according to an inscription of—opposed to the 2nd year of Bhaskara Ravi, for the celebration of the *Pankuni Utram* festival instituted at Tirukkatittanam by Sri Vallabhan Kotai presumably in the same year. In the 14th year of Bhaskara Ravi's reign Govardhana Martandan, administering Nanrulainad, was appointed ruler of Venad. So it is inferred that Bhaskara Ravi Varman must belong to 2nd century M. E. corresponding to tenth century A. C. The Tirunalli Copper Plate, already referred to, seems to corroborate this. In that year Kunjikutta Varman Atikal Vira Kurumpuraiyar Tiruvati granted certain lands for the *Pantiradti* of Tirunellipperumal in the presence of the Seven Hundred of Muttakuru, temple servants, Itankai Vellalar, other people of Kurupuraiyanatu, and king's officers on Wednesday, 8th Mina, Utram, when Jupiter was in Tulam. തുലാത്തിൽ വിയാഴമൻറ മീനഞാ യുറ എട്ടുചെൻറ പുതനാഴ്ച ഉത്തിരത്തിനാൽ തിരുനെല്ലി മുക്കാൽവട്ടത്തു നിൻറ ചെയ്തുകാരിയ മാവതു തിരുനെല്ലിപെരുമാൾക്കു നിയത പന്തിരടിക്കു മുന്നാനാഴിയാൽ അറനാഴി ഒരുന്ദാവിക്കു നന്മൈചെയ്തുകീഴ്ക്കാടിയപോഴച്ചേരിക്കൽ അട്ടിക്കുട്ടത്താൻ മൂത്തക്കുറവാഴ്കിൻറ കുഞ്ചിക്കുട്ടവർമ്മ നായിന അടികൾ വീരകുറുംപൊറൈയാർതിരുവടിഅട്ടിക്കുട്ടത്തരുളിയാർ മൂത്തക്കൂററിൽ എഴുനൂററ വരും പണിമക്കളൈയനായധനങ്ങങ്ക വെള്ളാളരുമൈതെ കുറുംപൊറയനാട്ടുമൂത്തക്കൂററിനക്കമൈഞ്ചനി ഴലുംപണിയുംനാട്ടും ഇടങ്കയ്യും വിരകതിയുംകൂടി നിൻറ വിരോതമായി

3. Taking *Ettuchenra* to mean 'after' the 'eighth' that is 'ninth' the late Diwan Bahadur L. D. Swamikkannu Pillai came to the conclusion that the year in question must be A. D. 1020-21. Deducting 43 from it he arrived at A. D. 978 as the initial year of Bhaskara Ravi's reign. Interpreting *Ettu chenra* as the 'eighth,' Daniel holds that the copper plate under reference must be either A. D. 571 or 666. Without any of the data furnished by these later inscriptions. Logan, on the authority of certain Jewish records, assigned the deed to the end of the seventh and the beginning of the eighth century A. C. Whatever the date, the inscriptions have a value of their own as giving us a picture of Kerala in the century to which they belong.

4. The inscriptions bearing Bhaskars Ravi's regnal years have been found from Tirukkatittanam near Changanasseri in Trava ncore to Tirunelli in Wynad, Bhaskara Ravi therefore must have been the suzerain lord of the whole of the present British Malabar, Cochin, and northern Travancore. As we find him appointing Govardhana Martandan as the ruler of Venad, Southern Travancore also must have obeyed his authority. We do not know where he had his capital. The largest number of his inscriptions come from Tirukkatittanam, Tirukkakarai and Tirunelli. So these places have a claim to be regarded as having been his head-Quarters. We have only one deed referring to Cranganur. And it is referred to as Muyirikkotu, not as Tiruvanjikkulam, which had been the capital of the Samgam Ceras. So in all probability by the time of Bhaskara Ravi, Thiruvanjikkulam had lost its importance.

5. This vast empire consisted of two parts—states ruled by hereditary governors called *Utaiyvar*(ഉടൈയവർ) similar to our Native States and territories directly administered by imperial officers, corresponding to our British India. Utaiyavar literally means one who has Utama (ഉടമ). In Bhaskara Ravi's grant to Joseph Rabban, a number of his *Utaiyvars* appear as attestors. They are Govardhana Martandan of Venad Kotai Cirukantan of Venavalinad, Manviyan of Eralanad, Irayiran Cattan of Valluvanad and Kotai Ravi of Netumpuraiyurnadi (near Tirukkakkarai). ഇപ്പടി അറിവേൻ വെണാട °ടൈയ ഗോവൎദ്ധനമാൎത്താണ്ഡൻ ഇപ്പടി അറിവേൻ വെണവെലിനാട°ടൈയ കൊതൈചിരുകണ്ഡൻ ഇപ്പടിഅറിവേൻ എറാളനാട്ടുടൈയ മാനമെപലമാനവിയൻ ഇപ്പടിഅറിവെൻ വള്ളുവനാടൈയ ഇരായിരൻചാത്തൻ ഇപ്പടിഅറിവെൻ നെടുംപുറെയൂർനാട്ടുടൈയ കൊതൈഇരവി We do not know what exactly the obligations of the feudatories and the prerogatives of the suzerain power were. As Bhaskara Ravi is recorded to have recognised Govardhana Martandan as the *Utaiyavar* of Venad, such imperial recognition might have been necessary before a feudatory could succeed to his rights. And as the great feudatories appear as attestors in the imperial grant to Joseph Rabban the emperor does not seem to have done anything important without the knowledge and tacit concurrence of his feudatories. In fact, common prudence, if nothing else, would make him secure the approval of his feudatories for important acts of state. We find Vira Raghava Chakravarthi (വിരരാഘവചക്രവൎത്തി) another emperor, similarly granting privileges to Iravi Kartan, in the presence of the representatives of Covaram and Panniyur; and Venad, Odunad, Ernad and Valluvanad. പൻറിയൂർ കിരാമമും ചൊകിരകിരാമമും വേനാടും ഓടുനാടും അറിയക്കൊടുത്തോം. ഏറനാടും വള്ളുവനാടും അറിയക്കൊടുത്തോം.

6. For the Government of the *nads* directly under the emperor there was a

regular hierarchy of officers. From an inscription of the 14th year we get an idea of these imperial officials. At the head appears the 'Koyiladhikari' കോയിലധികാരി corresponding to the Diwan in our Native State, then the 'Naduvali' or the District Officer, next to him the 'Valkaivalumavariവാൾകൈവാഴുമവർ), his subordinate, and last the 'Attaikkolvar (ആട്ടൈക്കൊൾവാർ) corresponding to our Amsam Adhikari and Menon, whose duty it was to collect the annual dues from the imperial domains കോയിലധികാരികൾക്ക് ഇരുപത്തൈംകഴിഞ്ചു പൊന്നു നാടുവാഴ്വക്കു പന്തിരികഴിഞ്ചു അഞ്ചുകാണമും വാൾകൈവാഴുമവക്കു ആറുകഴഞ്ചു ഇരണ്ടരൈ കാണമും ആട്ടൈക്കൊൾവാക്കിം പൊന്നും കുടുത്തണ്ടം (T. A. S., V. 178). As a rule the 'Koyiladhikari' was a prince of the blood royal. Sometimes persons specially empowered by the king or his 'Koviladhikari,' corresponding to our Royal Commissioners, were sent out on special missions. Thus in an inspection of the 33rd year, Soravellur Irvvikkanni and Kulamangala the Sri Kumaran Narayanan were sent as imperial agents to record a Thirumukam (തിരുമുകം). as the imperial commands were called, on stone. ഇതു തിരുമുകം കാട്ടികൊള്ളകടവിയാരെൻറതരുചസ്ത്യാൽ കോവിലധികാരികളായ വന്നിരുന്നകല്ലിന്മേൽ കാട്ടിച്ചോരവെള്ളൂർഇരവിക്കണ്ണിയും കുളമംഗലത്തു ശ്രീ കുമാരൻനാരായണനും

7, This inscription is of interest in another way also. It has been said that land tax was unknown in Kerala before the British occupation. But if by 'tax' we mean a payment to the government for carrying on its duties of protection, taxes were not unknown in ancient days. According to this 'Tirumukam' the people of Nanrulainad were required to pay every year 80 'Kalams' of paddy to the Koyiladhikarikal.' They are protected however against the avarice of the unscrupulous and corrupt official agents by the proviso that they are not to pay anything else whatsoever. കോയിലധികാരിക്കുത്തുക്കുന്ന മറെറപ്പേർപ്പട്ടതും കൊടുക്ക കടമൈ ഇല്ല. Out of this we learn from another inscription of this year (T.A S. II- 33). the 'Valumavar of anrulainad was to receive 12 'Kalams' of paddy as his share. This represents the 'Pativaram' which according to Sathanu Ravi's grant is to be collected by Anjuvannam an4 Manikramam, while the 80 'Kalams' of paddy represent the 'Kopativoram' to be paid to the 'Koyiladhikari.' In these respects the arrangements of Bhaskara Ravi Varman's empire seem to resemble the financial arrangements of British India before the reforms of 1919 and 1935, when the provincial governments received each its share from the imperial government. Paranthetically the inscriptions of Bhaskara Ravi Varman as numerous other inscriptions of ancient days show us show that the 'Kanom' was not anything mysterious dating from Parasurama's days but a gold coin between the 'Pon' and the ,Kalanju.' The much debated 'Kanam' tenure was in origin nothing more than a form of tenancy in which the tenant had given so many 'Kanams' as 'Munpattam' (മുമ്പാട്ടം) or advance rent. It is distinguished from 'Verumpattam' (വെറുമ്പാട്ടം) in which no such advance had been made.

8. Another feature to be noted is the central authority does not seem to have trusted to its officials only for the government of the 'nads' directly administered by it. With the local chief we find associated the local community also—generally referred according to the number of Nayars comprising it—for the supervision of the grants made to the temples. Thus, the Tirunelli Copper Plate of the 46th year places the responsibility of carrying out the objects of the grant on the Five Hundred and Five Thousand, while ln a Tiruvanvandur grant of Sri Vallabhan Kotai the Three Hundred are to supervise his arrangements along with

the 'anrulainadu Valumavar,' പുറൈകീഴനാട് അഞ്ഞൂററവക്കം അയ്യായിരവക്കം കീഴിലും അട്ടിക്കട്ടത്താൻ നൻറുഴൈനാട്ടു വാഴുമവർ മുന്നൂററവരും കണ്ടു ചെലുത്ത കടവിയാർ.

(T. A. S., II, 23).

MODESTY.

There are only a few, who have not been proposed as a match for Sreemathi Kamala Bai. Being the only daughter of a pensioned Deputy Collector, she gathered round her all pomp and luxury that wealth can command. At the University College, Trivandrum, she was the mirror of fashion. The colour of her costume, the nature of its cut were all copied by others without any hesitation. Quite puffed up she held others in contempt.

Officers of the Police and Excise Departments, were anathema to her. Barrister Radhakrishnan stammered in his speeches. And Mr. Sudhakaran Nair. was wanting in veracity. Doctor Madhu had a sickly complexion, and the Advocate Babu Dwarakanath, was not of a respectable family. In these days of man shortage such criticisms sound rather strange.

But her kind and considerate father never argued with her but always hit upon fresh plans. Retiring to Eranakulam, a Sea Port Town, he bought for himself and his daughter a grand bungalow and added to it a mimic park with grass beds and flower pots, laid out with picturesque taste and care. The sequestered tank reflecting majestic trees like the sweet scented 'Seresha', the thorny 'Accasia', no doubt added to the solemn pomp of the place. Flowers and Fruits and beautiful plants growing in abundance on a commanding site made the park look like a little paradise. Every convenience was provided for indoor games and a decent plot was soon laid out for tennis. Rooms were also set apart for studious retirement, with ample facilities for the wearied eyes to gaze at the unwearied ocean, the twin immensities—the sky and the sea—and the eternal, endless movement and agitation of the waves. He put no restraint upon his guests, who invariably happened to be young men with decent start in life, and with hospitality introduced them to his daughter who was in the bloom of her youth. He also provided means for enjoyment, leaving every one to partake of the pleasures according to his inclination. By this Mr. Sankaran Tampi hoped, that acquaintance should soon ripen into love. Parents of course have tricks. But they often overlook their daughter's ways and attitudes to young men.

Doctor Madanamohan F. R. C. S. returned from London after a brilliant academic career. Blessed with the threefold acquisitions of lovely form, learning and lordly birth, he was indeed the pride of his community. Returning from the continent he was anxious to spend a few days in his country residence. This Mr. Thampi came to know and took time by the forlock to extend an invitation to the young man whose father was an old friend of his The young Doctor was cordially received. There was then at 'Kamalalayam' besides Kamala, one Lakshmi a near but unclaimed relative of the former. In these days it is not a mazing to find people with untold wealth disclaiming all relationship with poorer and humbler classes.

Being the Secretary of the Women's Indian Association, Kamala was out one day to take part in a meeting. As was the custom Lakshmi was left behind to look after the house Of a pious and philosophic mood, she was delighted in the evenings to roam about in the garden, watching every tender bud and herb. Dr. Madana Mohan who was noting this with interest entered one day into conversation with her.

"Why gather you these flowers" asked he by way of introduction.

"To worship the Goddess with" was her humble reply.

Madanan—"Do you pray God for happiness."

Lakshmi—"Every man prays for some object of his desire and he prays because he must"

Dr. Madanan—"I have several objects to achieve: Yet I do not pray"

Lakshmi—"Every one prays and those that hypocritically hide the fact are only cleverer than others."

Dr. Madanan—"Do you then believe I pray like yourself."

Lakshmi—"Not only yourself but every living being in the world prays. Even the plants pray like ourselves for health and long life.

The conversation was interrupted at this stage, but it certainly had some effect on Madanamohan, who to his great relief learned, that she was not at all a servant-maid but was only treated as such. He had similar conversations with Kamala, but she talked always on some high topics viz. the activities of the Labour party, the necessity of co-education and such other newspaper nonsense.

Kamala Bai to him represented the mere outward embellishments and show of fashionable life, while the other who to all intents and purposes passed for a servant-maid, stood for genuine Indian culture.

Some ladies when they come out of their colleges, practise the art of strutting and sighing in foreign fashion. They play a reckless game with all and the whirgig of time brings on its own revenge. They have their eyes intently fixed on Mr. Vanity who in after days turns out to be their inveterate Foe.

Dr. Madanamohan after all reached the conclusion that he could find in an ordinary girl most virtues, that crown womanhood, and no wonder that his love for Lakshmi grew as days rolled on.

Thus began the public career of Dr. Madanamohan as an efficient doctor. In that noble profession he shone as a brilliant star, owing to his integrity, his high learning, and his conscientions nature. His character was most sublime. Above all things he was a man of principles. Duty to his mother country was his watch word. He was no less remarkable for his solid pity than for his learning and professional abilites. With all his learning and wisdom, he was never proud nor haughty. Ever grounded in humility he led an ideal social life. And Lakshmi the simple girl ever adorned his hearth and heart.

P. Chandrasekharan Nair
Junior Intermediate.

OLD AGE.

With silvered beard and wrinkled brow,
The sage of age advances slow
Slowly he comes but surely too,
Youth and health to bring to woe.

Himself unseen with unseen hands,
He feels a man in vernal bloom;
With Dismayed eyes his Victim sees
His beauty gone and no more his.

Swiftly pass off months and years,
With them goes the spring-time of lives,
When all at once we see ourselves
Unfit for work and nigh our graves.

But those whose ways have e'er been just,
And who in youth have worked with zest-
Old age will bring them peace and rest,
Their deeds perish not in the dust.

K. P. Narayana Menon
(Senior Inter.)

"SAFE IN THE POLICE CAP"

Kumar was reclining in his armchair one day, scanning that morning's newspaper. One item of news rather startled him. It ran thus "Kesavan, convicted and sentenced to 7 years R. I., for bank robbery, eseaped yesterday, from Vellore Central Jail. The Police are after him".

Kumar thought of those events, that happened 3 years ago, when he was a clerk, and Kesavan, a peon in the bank. They were very intimate. Once they had a heart to heart talk, and fixed up an enterprise, to commit a robbery in the bank. The plan was very carefully thought out, and the bank was robbed without any suspicion. They shared 10,000 Rupees equally, and also some

jewels. But a costly and brilliant diamond, which they could not share, occasioned a hitch. Many hot words passed between them. In the end Kumar kept it for himself. Kesavan was unsatisfied, and vowed vengeance on him. As is natural, suspicion fell on some innocent persons, and they were teased and troubled, all the time, culprits enjoying peace and security. The case was almost given up as undetectable.

According to the saying 'Murder will be out' some time later, Kesavan, under the influence of drink, blurted out some words about the robbery. The Police got wind of it. When they made a searh of his house, they recovered the major portion of his half-share, and inquired of him about the other half. Kesavan implicated Kumar also. But when the Police searched his house, they could not get any tinge of evidence. He was too clever for them. Yet the Police charged him also.

Kumar engaged a clever lawyer, who smashed the put up direct evidence against Kumar, by his cross examination. He argued that his respectable client had only Kesavan's statement against him, who was admittedly a thief and an enemy of Kumar, as proved by evidence. Kumar was therefore acquitted, and Kesavan got 7 years hard labour.

The bank authorities dispensed with Kumar's services, and so he retired to his native village. But before going to jail, Kesavan had vowed vengeance against him again, for cheating him of the diamond, and also for Kumar's clever escape from the hands of law. As soon as he returned from Jail, he said he would see to it, and take revenge upon him.

It was this ever recurring thought, that troubled a doubly guilty mind, when he read the announcement in the paper.

He called his wife "My dear! what are we to do? That devil has got loose, and he may be upon us at any moment. How can we safely keep the diamond?".

Being a resourceful woman, she thought for a while and said-"Keeping it in the house might endanger our lives as he is clever and strong. So we must remove it to some other place of safety".

Kumar—" we can't trust any body. It is a costly diamond, and its antecedent— — —" and after a short break added, "unless we are very cautious, we are likely to lose it, or lose our reputation, and security along with it. Think out therefore a very safe place".

Wife—"I have an idea. Our maid-servant's brother is a Policeman. A POLICE CAP is the safest place on earth".

Kumar, "But we can't give it to him. Suppose he fails to return it, we can't make a complaint. If the Police authorities come to know of it, there will be trouble".

She—" We need not give it to him or let him know where it is lodged. Leave it to me, and I shall manage it cleverly. I shall ask the maid-servant, to bring his police cap, to us, saying that it is required for the purpose of staging a drama —. Now you know, I am an adept in stitching. I shall stitch the gem into the cap, so cleverly that no one will be able to find it out. After wards, when we want it back. we can ask her again, for it, and take it back".

Kumar:—"Ah! a capital idea! My dear! you are a genius!"

Everything was done accordingly, and even the policeman did not know that he was carrying a treasure always!

A few weeks later, when Kumar was reading the paper, he saw another announcement!

"The absconding convict Kesavan".

,'The escaped convict Kesavan, was caught by a policeman, and brought back to jail, and given 3 years R. I. more, for trying to escape."

Kumaran called his wife and said "My dear! we are safe! The devil has been caught, and caged again, and three years added to his sentence. Now you must get back the Police Cap, and secure our diamond".

But the Policeman was away on duty, which made them anxious as coming events cast their shadows before. He had been transferred to another station some time ago. There were some disturbances somewhere. He was one among two dozen constables, sent to the scene. In the melee that ensued the police were greatly outnumbered, by the disturbers of the peace, and in the great scuffle, that arose most of the Policemen lost their Caps, though they were able to arrest in the end, some people, and return with prestige.

Next morning, the Policeman, the maid servant's brother. came and narrated the incidents in detail to Kumaran and his wife. He showed them, his new cap, supplied by the department, day before and said "Sir! this is a new Cap, much finer than the old one, and when you stage any drama, this will be at your service."

But the consternation, that seized Kumaran and his wife can better be imagined, than described!

Struck dumb with the news they put out their teeth to represent a smile, and bade him FAREWELL!

P. N. Balakrishnan,
II University Class.

STUPAS OF ASOKA.

There on a distant hillside nook,
Stood three pillars with golden hook,
None ever 'pained' to learn from book
The story of that magic sight.

All the world and all the people
Knew nought of those pillars triple
But sure there is a grand story appertains
About them shining in majesty.

The parent of thousand wretched souls
The brother to all unheeded poor
All welcomed his holy radiance;
Our sage king Asoka the great.

'A man he was to all the country dear';
And piling fabulous wealth in a year;
Still many a town he looted with cheer
And chained Kalinga to Magadha's wheel.

He found the children cry for parents;,
He found the mother weep for son,
He found the victims with broken limbs,
He felt the havoc wrought by the battle.

Alas! Alas cried the king and flung his precious crown,
Abandoned his jewels and twardy clothes.
With sackcloth and ashes he covered his skin
With a bowl he wandered knowing no Kin.

He wrote a will with golden quill;
For all to take his booty at their will,
He then followed the Buddist creed
Which firmly believed in Ahimsa

He made stupas and staduims
And inscribed rules of Dharma on all
And these three solitary pillars
Now proclaim his glory to all.

C. K. Rajagopal
I. U. C.

OURSELVES.

We regret that this number of our magazine could be brought out only after the re-opening of the College. Better late than never.

We had our Prize Day on 18-2-46 with N. D. Krishna Rao Esq. I. C. S., District & Sessions Judge, South Malabar in the Chair. Mrs. Krishna Rao gave away the prizes. The function was very largely attended as usual. After the reading of the report and the distribution of Prizes, the President delivered his address in the course of which he referred to the various aspects of education. Dewan Bahadur Sri K. V Suryanarayana Ayyar, the President of the Board of Management, Zamorin's College, proposed the Votes of thanks The entertainment part of the programme fulfilled the expectations of the vast audience, and prizes were awarded to the best actors. The function came to a close at about 10 P. M.

The inevitable end of life is death, and the dread Angel appears among us at odd moments often laying its icy hand in the most unexpected quarters. Syed Abdul Gaffoor, our veteran gymnastic instructor passed away on 1-1-1946 at his residence. At the time of his death he was hale and hearty giving no indication at all that he was about to leave us. After his morning tea he was about to start to college for his favourite game of cricket, when he fainted all at once and quietly passed away. He had been a teacher in this institution for well over 30 years, and in the course of his long record of service he had endeared himself to all the teachers and the taught by his enthusiasm, simplicity of manners and spotlessness of soul. The Principal, the Headmaster and several other members of the staff who happened to be in the town at the time of Mr. Gaffoor's death visited his house to offer condolences to the bereaved family. The College was closed on the reopening Day after the Christmas holidays as a mark of respect to the memory of the deceased. Kozipra Balakrishnan Nayar of the Junior Intermediate has offered a splendid trophy for Cricket in memory of the late teacher who was an ardent exponent of the game. We, his friends and colleagues shall ever cherish dear Mr. Gaffoor's memory.

Mr. T. G. Selvem B. A. L. T., has been appointed as the Physical Director of the High School Section. We welcome him into our midst with his genial smile and keen enthusiasm. We have now come to realise as never before that education should be broad based upon the health of the child with the result that physical education in Schools and Colleges has begun to receive the systematic attention of the authorities. It has to be acknowledged that the Government is doing much in the matter of organised physical activity in Schools. Yet two great drawbacks in our eductional system may be pointed out. One is that the Government should set apart a fund to feed school children. Every child belongs to the State to be developed according to plan, so that in the fullness of time he or she may become a healthy individual with full capacity to face the tasks of life. In view of this aspect of the matter it is necessary that definite steps should be taken by the Government to give a full, free midday meal to all the children excepting the children of the rich few. No doubt some institutions are attending to this work as a necessary act of charity. In Elementary Schools in compulsory education areas the Government are making an effort to give midday meal to children. What is required is that the system of giving midday meal should be organised on a nation wide scale in all recognised Schools and Colleges. In matters of magnitude like this any attempt to give compartmental relief will fall far short of the ideal.

Another grave thing about physical education is the absence of qualified medical men to test the health of the child periodically. No doubt some institutions have got fully qualified medical men on the rolls for this purpose. The system of ***Health Tests*** must not be relegated to a side show. For every 500 students or so there must be a competent Doctor who has not only to render medical aid but also to test their health from time to time.

At a time when the whole world is facing starvation, when our Country may not be able to find food for 16 millions of her large population the idea of free midday meals and all that may sound a bit strange. But we are not to highten into tragedies sorrows that are only transient. The situation is sure to change and though our land may not be flowing with milk and honey, we are sure in the long run to have enough for our children and ourselves.

Senior Intermediate. The students of the Senicr Intermediate met together at a tea party before the closing of the college at which the Principal and the members of the College Staff were present. A group photo was taken on the occasion (photo elsewhere) and several speeches were made recounting in felicitous terms the experiences that the students had in the course of their stay in this institution. The Principal made a suitable response to these expressions of love and regard by these new ***old*** students of the college. Farewell—a word that makes all linger—And yet farewell and God speed to them all—Ring out the old and ring in the new.

University Commission The members of the Madras University Commission visited the college on Thursday, 14-3-'46 at about 2 p. m. We have at times had the privilage of having such distinguished personalities in our midst. Some years ago a commission had arrived to report on our First Grade College Scheme. Another Commission was deputed to visit our college some time back in conection with the re-opening of the Natural Science Section. And very recently we had yet another commission as a preliminary to the formal affiliation of the Hindi and the Arabic courses of studies. But it was as late as 1928 that the last Commission of such magnitude viited our college. In the evenning the members of the commission were entertained to tea and at night there was a dinner at which this Highness The Zamorin of Calicut was preeent. The ladies and gentlemen who formed the distinguished commission looked into the records, walked round the college accompained by tde Principal and had talks with all the lecturers. It is not for us to divine their thoughts about our College and its work. But we hope that in times to come there will be more of such visits establishing a deeper and wider channel of contact between the great colleges of the city and those of the moffusal.

P. Gopalan Nayar

The Problem of India's Sterling Balances.

After a long and bitter experience as a debtor country, India has recently emerged as a creditor nation, the term 'creditor' connoting prosperity and progress. Till 1928-29, India remained a debtor country but since the Trade depression of 1929-33, a reverse process came into operation. Though depression and the consequent restrictions on the free movement of goods, the changes in the volume and character of international trade and the business recession of 1937-8 have had an adverse influence on India's balance of trade, the export of gold from India which is one of the major factors affecting international trade has been an alleviating circumstance. With the increase in the export of gold from India the country began to move farther and farther away from its previous position as a debtor nation.

The Sterling balances constitute the largest portion of India's credits. By "Sterling balances" is meant the volume of sterling resources held by the Reserve Bank of India in its Issue Department. The amount held in the former is treated as a cover on which is based the issue of rupee currency in India, while that in the latter represents the major portion deposits held by member banks with the Reserve Bank. The total sterling holdings of the Reserve Bank which amounted to Rs. 441 crores in January 1942, increased to Rs. 1002. 07 by 1944 and to Rs. 1323 crores by February 1945.

Generally a creditor country maintains and indicates a state of real prosperity. But as regards India, a creditor country at present, probably the reverse is true. The transformation to a creditor nation in our case has not meant any redress or relief from poverty, want or privation. Quite contrary to it, India is still confronted with a whole array of dangerous and enduring enemies—poverty, squalor, illiteracy, under-nourishment and under-employment.

The manner in which these sterling balances have come to be accumulated is too well known to need any elaborate explanation. The value of India's exports to the United Kingdom and other Allied countries on private account during the war has been much larger than the value of her imports. The favourable balance of trade which India obtained in this way has been compulsorily converted into sterling irrespective of the country against which the balance was obtained; and from the sale of such sterling to the Reserve Bank rupees have been made available in India for payment to the sellers of these goods. The total amount accounted for by this favourable balance of trade between 1939 March aud 1944 March is Rs. 308 crores. The remaining part of our sterling credits has been acquired against the sale of goods and services to the Governments of the U.K. and the allied nations.

India made its surplus available to Britain not because she liked to, but because she had no alternative, and consequently her standard of living has been lowered still further in order that England might have what she needed. As a result, she had to face an all-round decline in her consumption goods including the prime necessaries of life, as food, clothing and shelter. As regards clothing,

it is estimated that the quantity of mill-made cloth made available for civilian consumption decreased from 4634 million yards in 1938-39 to 2300 million yards in 1942-43, that is, above 5 %. Similarly, the food situation has also steadily deteriorated in spite of the "Grow-more-food" campaign, etc, which were widely organized and carried out. According to the Government estimate, there has been a decline of 4% in the total supply of food-grains. If figures were available it can be shown that there is a similar deterioration in the position of all other necessaries and hence it is no exaggeration to say that we have built up the sterling balances at enormous sacrifice. It is obvious that they are the result of the acquisition of Indian resources for British purposes by a thinly disguised process of compulsory borrowing.

Again, the Financial Settlement which may be described as a set of accounting rules for allocating the total war expenditure between India and the U. K, in accordance with the principle that expenditure incurred for the purposes of India's own defence falls on India, and the remainder on H. M. G., has been mainly responsible for the heavy accumulation ot Sterling balances.

This enormous volume of sterling balances has helped us practically to pay off our sterling debt to Britain. In recent years a welcome process of repatriation of India's sterling debt has been in operation which gathered momentum since the outbreak of war in September 1939. A beginning was made in 1937, though it had to be temporarily suspended owing to the slackening of sterling remittances. With the increasing favourable balance of trade, very substantial resources became available and the process of repatriation was resumed. In February 1940 and 1941 further schemes of repatriation of sterling were enforced. So far as concurrent utilisation is concerned, the possibilities of repatriating our public debt have very nearly been exhausted as the year 1944 saw the final stage of the programme of repatriation.

A word may now be said about the significance of the accumulation of the Sterling balances. As explained before, Rupee is issued in India on the basis of the amount of Sterling in the Issue Department of the Reserve Bank, and any addition to the sterling stock means the possibility of the issue of Rupees worth so much. It is actually in this manner that inflation has become almost a permanent feature of our country's economy. So any further addition to the sterling holdings would be very undesirable as it will tend to aggravate the inflationary influence which has already attained such a high magnitude as to harm the country's whole economy. Therefore India's natural anxiety is to see that these balances are utilized to the best interests of the country. The consensus of Indian opinion is that these assets should be utilized for importing capital goods required at the beginning of any plan for the industrial and agricultural development of India. The economic development of this country would be seriously handicapped if India is denied an early and satisfactory use of her vast sterling resources which would compensate for the privations undergone by Indians.

Before proceeding further, it would be appropriate to look at other countries which are also supposed to be in a similar position and see what they have done with their sterling holdings. Taking the Dominions, we find that among

the members of what is known as the "Sterling Area" who hold their external exchange reserves in sterling, India stands foremost in respect of the size of those reserves. While the Dominions keep in London only the minimum sterling required for their short-term requirements, India had to keep the whole of her sterling assets in London, quite against her will. India has thus been treated somewhat exceptionally and she has been forced to accept sterling in return for the supply of goods and services without any guarantee or assurance that her interests will be properly protected if sterling depreciates in relation to goods or gold. This is explained only by the comparative lack of freedom for India to utilise her own assets in a way which she thinks best. India's contribution is unique in that it has been made at the cost of terrible sacrifice and privations at home unlike ceuntries like Canada, Australia or South Africa which have had a much higher standard of living and a much greater dividend of consumption goods at their command. Again it is a violence of language to talk of profiteering by the Indian people in this context, for it should be borne in mind that the supply of these goods and services has not only been at the expense of current consumption, but in addition, they have been sold generally at prices below those which the civilian population in India has had to pay for the same classes of goods and services. The Allied purchases at controlled prices bear no relation to the actual price level in the country, and the cost of labour and services that form a large part of the sterling balances seem to have had no bearing on the tragedy of inflation. Ours has thus been a concealed gift, the monetary value of which has not yet been computed The moral ownership of these balances, therefore, rests with the people of India, though in legal terms the Reserve Bank claims the ownership. To a large extent these classes are constituted by the lower middle classes, the landless labourers and the small peasants, whose money incomes have not increased *pari passu* with the rise in prices with which the accumulation of sterling balances has been associated. The need to compensate those classes who have suffered by this inflation should be kept in mind when the question of utilisation of these balances is taken up for examination.

The next question is what should be done to safeguard our interests in respect of sterling balances? In answering this, firstly an assurance from the British Government that under no circumstances should they waste our sterling assets should be obtained. This point needs emphasis in view of the unhappy experience in the last war (1914—19) in this respect when Indian revenues were charged with many items which should have been charged to the British Exchequer. Even the amount India received then was subsequently frittered. away. Thus a good portion of the Rs. 122½ crores at India's disposal in 1919 was spent over maintaining a fictitious exchange rate inspite of large scale public opposition, and as a result the amount was reduced to about Rs. 4½ crores by 1931, quite insufficient to pay off the sterling debt which had shot up from Rs. 304 crores in 1919 to Rs. 472 crores by 1929. So in order to avoid the repetition of this' India must be vigilant and see that no item which does not strictly concern her defences should be charged to her account.

Next, it is of greatest importance to safeguard our sterling balances against any depreciation of their value in future, that is, against the vagaries

of international finance. It is here that the British method of paying in sterling in exchange for goods and services gold export and the dollars we got from America for our own surplus export to her becomes grossly undesirable to India. The best safeguard for us is to convert our sterling into commodities, that is, linking it with the U. K. commodity index number, as is suggested by Birla.

So far as the immediate future is concerned, we have nothing concrete to feel satisfied about. The problem of mobilising the sterling balances still hangs, fire, without our having any inkling of what the British Treasury purposes to do about it It may be recalled that when the Indian delegation raised the problem of the frozen sterling balances at the International Monetary Conference recently held in Bretton Woods, and laid empasiz on the inclusion of abnormal war balances within the purview of the proposed International monetary Fund, they were stoutly opposed by the U. S and U. K. delegations on the ground that the question was one for bilateral settlement. Some of the delegations of the exiled governments of Europe also opposed the Indian delegation's amendment, and put forward the contention that, if the sterling balances were included in the purview of the fund, then, they would press for the inclusion of the debts owed to them by Germany and other enemy countries. Another disappointment to India at the Bretton woods was India's not securing a place on the Executive Committee of the Fund, which was reserved to the five countries which contribute the largest quota. If purely economic considerations are applied, as it was originally intended, India must get a higher place, but unfortunately political considerations prevailed, and it is purely on these considerations that India was excluded.

There would, of course, be no need for any solution, bilateral or 'multilateral', if, as argued by some sections of the British Press and public, India's obligations are repudiated, whatever the euphemism used for describing the process. The argument trotted out by Lord Keynes, of England having fought the last war on the basis of unlimited liability and some countries having enriched themselves at the expense of England, is highly questionable. Similarly. pronouncements by persons of eminence like Sir Charles Lidbury, Chairman, Westminster Bank, have also caused much apprehension among Indians as regards the *bona fides* of the British people. He recently said, "Liquidation of sterling balances of their present magnitude would not appear to be practical matter. Some downward revision of contracts seems imperative." Here are people of 'financial correctitude', of soundness; and of 'freedom', who are looking to their counterpart, the capitalists of America, for help and encouragement in their scheme to make Socialist Britain a defaulter. They call it 'downward revision of contracts'. They should however realize how foolish it is for them to violate the one principle involved here— the principle of elementary economic justice. Normally debts are owed by the poor to the rich. This time it is the other way round. Amongst Britain's principal creditors are some of the poorest countries of the world. For the first time in their history, they possess s substantial claim against one of the richest nations—a claim which means a unique chance for progress and development to them. When India owed England a much smaller amount she was asked to give constitutional, economic and political safe-

guards. But when England is the debtor it is considered highly mischievous to ask her for any safeguards. Anyway any move in the direction of scaling down out sterling balances is not only contrary to the emphatic pledge given by the former Chancellor of The Exchequer (Sir John Anderson) in the House of Commons and the assurance given by Lord Keynes of a bonourable settlement between the countries directly concerned; but is calculated to arouse the deepest resentlement in this country, where the sterling are balances considered as so much national capital.

As has already been said, the problem of liquidation is a problem of the conversion of these balances into goods and services of foreign origin. This would mean the right to convert the sterling in whole or in part into any currency of our choice, and the right to use the currency thus acquired to import goods and services India may require. What kinds of goods and services are to be imported has to be decided by ourselves. Popular opinion in India is in favour of employing part of the sterling balanees in order to import agricultural equipment and capitat goods which we are in dire need of at present. But we should bear in mind the difficulty with which Britain will be contfronted to satisfy our demand due to the fact that she can only gradually switch over from war-time to peace-time conditions In determining the extent to which we should claim the right to convert our sterling balances into non-sterling currencies and the length of the period over which their repayment should be spread out, we must make a distinction between that part of the balances not due to war expenditure, but the result of a commercial favourable balance of trade and the remaining part called wartime balances in the sense that they represent sterling acquired by India against the sale of geods and services used for the war. India should be at liberty to demand quick liquidation of the former, while the extent of multilateral convertibility and length of time over which repayment should be spread of the latter are both subjects for negotiation between India and the U. K.

The length of the period of repayment will also depend on the speed with which planned economic development proceeds in India. As regards the rate of repayment, either it could be begun on a small scale and be progressively raised year by year. Finally, an important factor in the negotiations will be the extent of avilability of non-sterling currencies in terms of our sterling balances, specially dollar currency. Either, the U. K. can get dollars from U. S. by exporting goods and services to U. S. and place a part of it at India's disposal. Or, in a final settlement of the financial cost of the war between the U. S. and U. K. a part of Britain's sterling debt to India may fall to the share of the U. S. for repayment, in which case India could get the dollars she wants without any sacrifiee on the part of the U. K.

One only doubts if so much goodwill and tolerance could be forthcoming from the side of Britain. The British Government has failed to take all possible steps to repay the sterling debt. 'They could moblise the assets of Britons in India, they could transfer ships of the mercantile marine, and even transfer to Indians properties in London', as Mr. Manu Subedar suggested in the Central Assembly. However, the Finance Member's assurance in the Assembly that India will be entirely free to take any line that she may see fit to pursue' at the

negotiations between U. K. and India which will begin shortly is welcome. For if India is free to ask for and secure full satisfaction if we get the whole of our dues in convertible sterling, the cause of industrialisation stands undoubtedly to profit most. The recent change in the political outlook, if it leads to the establisment of a genuine National Government in India, will enable India not only to reap justice for herself, but also to pull her weight in the cause of a just and stable world order.

P. K. M. Raja, B. A. (Hons.)

Oliver Goldsmith.

Born on Nov. 10. 1728 Oliver was the son of an Irish Clergymen, Charles Goldsmith who was then 'passing rich with forty pounds a year.' Pallasmore, a small village in Langford was his birth place. In his early years he attended a school. At this school Oliver had a severe attack of small pox which left deep marks on his face. During his higher studies his seniors considered him as a stupid, heavy, blockhead, little better than a fool whom everyone made fun of'.

Oliver went to Trinity College, Dublin for higher studies in 1725. But, as ill luck would have it, Charles Goldsmith died in 1727 and then his condition was not very far from starvation.

However, Oliver began to write a series of street ballads to earn his bread. He sold his poems at five shillings apiece. But, usually the money found its way to some beggar's pocket. His generosity and good nature were prominent in him from his early years.

At School Oliver was not very bright. He was discouraged by all his teachers and consequently ran away from college, but he was brought back. At last he became a graduate in 1749. Then he went to Edinburgh to study medicine. But he was more popular there as a good story teller than as a good student. After spending two years there he went to the Netherlands, where he earned his livilihood by teaching English.

Oliver Goldsmith wanted to travel through all the countries of the continent. He left the Netherlands with a shilling in his pocket, 'but one shirt to his back and a flute in his hand to travel through the various countries of the Continent. Within a year he returned to England.

Goldsmith's works are numerous. But among his most popular works may be reckoned the 'Vicar of Wakefield', the delightful novel, Deserted village, the exquisite poem, 'She stoops to conquer' the undisputed queen of comedies and the humourous essays in the 'Citizen of the world'.

This great poet, novelist and essayist was called to God on the 4th of April 1744. Poet Goldsmith is dead. But his works will never die. Garrick said of him. "— —Poet Goldsmith for shortness called Noll wrote like an angel and talked like poor poll".

C K. Jayaraman.
VI. form.

RECOLLECTIONS.

Evening. A calm sea and aclear blue cloudless sky. Far away on the horizon the sinking sun tinges the sea water with a soft purple hue.

Every now and then the sea is sighing like a love-lorn girl.

Now small fishing boats are drawing near the shore, one by one laden with silvery fish. The fishermen in the boats are making joyful cries when they near the shore. Now they are alighting from the boat with small baskets full of fish. They are walking briskly towards their poor fish-huts, pushing the people roughly with their hands. The tattered black clothes round their waist fly in the sea breeze. Small children of Muhamaden fisherman are now gathering round the fish boats.

One old lame fisherman alone sat on the bow of the boat smoking a cigar and watching the fish in the boats.

Now a small urchin wearing a trouser patched here and there came and stood by the side of the boat. The old fisherman in the boat watched him keenly with a wicked eye. The boy then caught hold of the side of the boat and peeped into it. The boat was full of half dead fish. At this time a large fish jumped up from the boat. The boy eagerly caught hold of that fish and as he was about to run away with it, the old man at the bow of the boat gave him a terrible blow in the wrist with the oar. That blow detached the fish from the boy's hand and it fell into the boat again. The boy began to cry in great pain.

At a little distance from this scene a fisher woman was sitting in front of a heap of fish. Her motherly heart ached at the sight of her crying child. That terrible blow which made the boy cry with extreme pain was really a blow dealt to her own heart. She uttered not even a cry, but looked at her crying child with eyes full of sorrow. Yes, she knew that if she utttered a word in remonstrance, she would have to hear a volley of abuses from the old fisherman. Yes, they—that widow and her child were extremely poor and there was none to question if anybody molested them. They were helpless.

Two drops of tears rolled down the cheeks of Fatima. She checked her emotions and continued her work of sorting the fish. Still her mind knew no rest.

Now more fishing boats drew near the shore. The confusion and bustle increased whenever a boat approached the shore. The children began to utter

shouts of joy at the sight of the returning fishermen Thousands of crows and other sea birds began to circle round the fishing boats. A bad smell emanating from the fish boats spread all along the shore vitiating the sea breeze. Though all this bustle was taking place around her, Fatima's mind seemed not to care for those sights. Her mind was full of old recollections: yes, there rolled before her mental eyes in rapid succession the various scenes of her wedded life in the past. It was a painful recollection. Though her hands were busily engaged in the work of sorting the fish, her mind was in another world.

Yes, it all happened some seven years back. It was a cloudy unpleasant July morning. Fatima's husband sat on a torn mat and looked through the small holes in the side of his poor hut, towards the vast expanse of ocean in the west. Now and then he sighed as if in great sorrow. The sea grew very rough and huge waves dashed against the shore, making white foams as they receded. He then rose from his mat, lighted a beedi and walked towards the western side of his poor hut and stared vacantly towards that far stretching sea. Not even a single steamship lingered anywhere in the troubled sea. He saw huge waves dashing against the shore, making small holes all along the line as they receded. No one dared to approach that mad sea. It was now the fifth day since the sea had become rough and unruly. No fisherman dared to launch his fishing boat into the sea at such a time. Ebrahim looked sadly towards his fishing net that dangled in the sea wind. Yes, poverty and despair reigned in those poor fisher huts. Some fishermen also came there then and looked towards the sea, speaking to one another in loud tones.

Gradually the rain subsided, clouds began to disappear slowly, disclosing a pale sun through it. The sea also became tranquil. A cool breeze blew from the sea towards the shore. "Yes, now there will not be rain nor wind at least for one or two days", said some old fisherman looking towards the horizon.

Yes, it was while Fatima kindled the fire to prepare midday meal that her husband touched her shoulder from behind. But she pretended that she did not see him. For one or two days back they were not on good terms. It was when she was groaning under the weight of misery and extreme hunger that her three year old child cried to get a piece of bread. In spite of all her efforts to soothe the crying child, it did not cease crying. At last she got wild and she took a small stick and began to thrash it with it. Her husband was sitting in a corner of the varandha stiching his old fishing net. When he heard the sound of thrashing he put the net there and ran into the room hurriedly. He took the crying child in his hands and kissed him fondly. At this time he saw three finger prints on the white thigh of the child. Ebrahim loved the child more than his own life. He had often instructed her not to talk even a harsh word to the child. When he saw the child crying miserably he could not control his anger. He at once caught hold of a stick from the kitchen and gave two terrible blows to Fatima with it. Fatima now put the midday meal there and after extinguishing the fire in the oven went into a corner of the room and wept bitterly. Yes that night she went to bed without taking any food.

"Fatima" called Ebrahim with a tone full of love and compassion.

But she pretended not to hear that loving call. "Fatima" look to this side.

Please listen to my words", said Ebrahim once again.

Still she did not move nor utter a word. She wept and wept and at last got tired.

Now Ebrahim went very near her and placed his hands lovingly on Fatima's shoulder. Now she felt a sort of comfort as her husband's rough hands touched her curly hair, that scattered round her naked neck.

"Fatima, look here" said Ebrahim again. Then he raised her cheek and looked at her face passionately.

At this Fatima drew away from him in disguest. "What have you to say to me?". She asked him in a harsh tone.

"Your necklace — yes I want that. I want to pledge it with Muhammad for Rs. 5 to buy a new net".

Fatima knew beforehand that he had come there for her necklace. That new necklace — yes, it was her life itself. It was the outcome of her four years hard toil. She had not worn it round her neck to her heart's satisfaction. "I shall certainly return it within fifteen days time. Think that you have only placed it in your box for safety", said her husband.

Fatima heaved a great sigh. Anger and helplessnes came to her mind in rapaid succession. She did not know what to do.

To part with her necklace — she could not even think of that for a moment. She knew very well that if she parted with it, she would not be able to regain it again before the end of another six months. Yes, Fatima remembered the occasion when she first wore that necklace six months ago as a present from her dear Ebrahim. She remembered even now how she went with her companions to the jeweller's shop to buy that beautiful necklace and how she bargained with the shop keeper about its price and finally how she carried it home after wrapping it in a thin red tissue paper. Yes, all these incidents passed before her mental eye in quick succession as if she were witnessing a cinema. That necklace had been an object of jealousy among her neighbours. So she felt very sad to part with it now.

"Fatima, Fatima, my dear— Don't be angry with me. It is nearing evening. Before dusk boats will be launched in the sea. So by that time I have to purchase the net", said Ebrahim shaking her by the shoulder.

She knew very well that her husband would not get a single pie by other means than that of pledging her necklace. She further knew that Ebrahim would not go from there without getting her necklace. So she took the necklace from her neck and threw it towards her husband in great anger. Then she went into the bed room with a hevy heart. There on a torn mat she laid herself down and began to weep bitterly.

Her husband returned after two hours. Yes; he had in his hands a brand new net, some mangoes and a red kite for his child Kasim.

Ebrahim found his wife still lying on the same mat and weeping. He went directly into the kitchen, ate some food, washed his hands, took his child in his hands played with him for some time and at last after giving him a parting kiss took his new net and walked towards the beach with a heavy heart. There at the beach he saw his fellow fishermen waiting for him to launch the boats.

A few moments afterwards Fatima heard a folk song from the beach. She jumped up suddenly, took her child in haste. saw to the western side of her poor mud hut and looked towards that part of the beach from where the son came. There she saw some ten or fifteen fishermen in their boats sailing in a westerly direction. Now she looked, at her husband who was sitting at the bow of one of the boats until his form faded away like a shadow in the distant horizon. That very night Fatima went to the neighbouring mosque and prayed fervently to Allah to protect her husband from the perils of the sea. That night she had no sleep at all. She was thinking about her dear Ebrahim throughout the night. She sat up in her mat and looked through a small side window into the vast expanse of the sea — to that eternal universe where her husband had gone. A bright moon shed its silvery light on the waters of the sea making the waves glitter as they rolled on. Every now and then she heard waves dashing against the shore. She strained her eyes much and looked into the distance But she oould see nothing in the sea. Now she began to think about her Ebrahim.

She got up before dawn and began to prepare "Kanji" She purchased a good cock from a neighbouring house and prepared a good curry with it. At last she took a comfortable bath, wore her beautiful blue blouse, Mundu and got herself ready to welcome her husband on his return from the sea.

At nine O' clock in the morning there appeared in the horizon some black specks. They are approaching, cried some old fisherman who was standing in the beach. There was a general uproar of rejoicing from the fisher huts in the shore. Women, children and old fishermen leaning on walking sticks came and arrayed themselves on the beach. Those dark specks on the horizon were really fishing boats returing home. They soon drew near the shore. As they approached women began to giggle and small children shouted for joy. But Fatima alone stood there with a gloomy face. Those people in the boats pointing at her began to murmur something.

One old fisherman looking keenly at the returning boats said, 'Oh! why one boat is missing".

Still Fatima was standing there with little Kasim in her hands. Kasim still held that red kite in his hands. Now the boats touched the shore and the fishermen began to get down from them. Then one old fisherman came to Fatima and sorrowfully said, "Daughter! don't weep. It is fate that has cheated us, not storm and waves. Yes, one large shark rose up from the sea and dashed against Ebrahim's boat. The boat sank down into the sea wlth all its men. All escaped, expect Ebrahim". Before the old fisherman could finish his narrative, Fatima fell down

unconscious. Yes, all these happened seven years ago. What untold miseries Fatima endured since then ! It was by selling fish that she earned her livilihood She had to maintain herself and her child with this meagre income. Some years back she had been laid up with rheumatism. On certain days she and her little Kasim were forced to go to b ed without even taking a morsel of food. Fatima had lost her vigour of youth now. She became lean and emaciated. Time had wrought deep wrinkles on her face. Here and there on her head one could see white streaks of hair. Yet she was nearing only thirty — just crossed that border line of youth. Her only hope and happiness in future centred round ·her dear son. She saw in her mental eyes the picture of her grown up son returning home after the day's toil with fishing net and a basket full of fish on his shoulders. She was expecting the dawn of such a happy day when she would no more have to work for others. Now her eyes went after her son who was playing in a small pool of sea water at a distance.

The sun sank down in the water. In the gathering darkness Fatima saw some fishermen with baskets full of fish moving slowly towards their huts. One day she would also witness her son returning home in the same fashion When she thought of that happy hopeful day some drops of tear rolled down her wrinkied cheeks

P. Venugopalan,
Old Student

GREETINGS.

"Let us give a word of cheer
That will last throughout the year;
Let us prove that we are true
By doing all that we can do·
And when the New Year bells ring out
We'll enter in without a doubt
Leaving all fears and cares behind
That is the wish I have in mind
May that Angel of peace soon on us call
Bringing a Happy New Year to one and all"

BY
V. Eswaran,
S. S. L. C. E. Section.

The Effects of War on India.

The war which has just closed has been the most terrible and unparalleled in the annals of the world. It began with Germany under Hitler attacking the neighbouring country Poland under flimsy pretexts. Like a wild fire it soon spread from country to country and assumed serious proportions involving every country in the world. Germany, Italy and Japan were ranged on one side and Great Britian, Russia and the United States of America assisted by almost the rest of the world were on the other. Millions of men, the flower of the land with fine military training and modern weapons of warfare, were locked in a grim struggle. Three continents out of five became active theatres of war and the battles were fought with such ferocity on either side that one began to doubt whether the parties were civilised at all and were not barbarians. One man cutting another's throat and bathing his hands in blood-was it an act becoming human beings endowed with a high civilization? One shudders to think of the appalling loss of life this war has caused, the staggering expenditure of money it has entailed, the many stately buildinges and houses it has levelled down, the utter desolation of the once beautiful earth and the untold miseries and sufferings which it has brought in its train.

We in India could not escape from this terrible calamity. One fine morning India found that the Government of the Country on behalf of the people had declared war. Several of the popular Ministries which were then in power in certain Provinces resigned because they had not been consulted before this formal declaration of hostilities. The spirit of India however was against Fascism and Nazism, and the Congress and every other responsible organisation in the Country declared in plain, unequivocal terms their condemnation of Hitler and Mussolini.

Soon, recruiting to the Army began in right earnest and recruiting campaigns began to be undertaken through Press, Platforms and Pamphlets. Men from all parts of the country—mostly unemployed—joined in large members and were sent out to the Army Depots. Throughout the length and breadth of the country, side by side, organisations were set on foot for the collection of War Funds. In every Province, Governor's war fund was instituted. "Begging" in high circles began and those reluctant to give even a single pie when an ordinary beggar knocked at the door were very glad to part with substantial sums of money.

Articles of food, clothing, etc. were all poured into the ranks of the Allies. Few could realise what an enormous amount of money and materials were sent out from the Country. As a result, commodities became rare, prices began to soar up, people became panicky and in several places looting began. These are of course the inevitable results of war and we have to suffer all sorts of privations in the hope that ere long the clouds will lift.

Several War—time factories came into existence for manufacture of war materials, Technical Work — shops for training people came into being. The Liberty of the people and the press disappeared for the time being and drastic

censorship of all news and correspondence was set up. Government by Ordinances began.

Owing to the movements of the army and the materials for it, there was a great dislocation of traffic in the country. Journeys on important business by civilians became very difficult and the very few trains and buses running got unduly loaded.

A Control Organisation was set up by which every important commodity was placed under the control of Government. Hoarding and profiteering came into prominence. The rich grew richer and the poor poorer.

While this was the general state of the country, few were aware of the big tragedy being enacted in the North-eastern part of India, in Bengal. A famine, the like of which had not been witnessed before, overtook the people. People had no food and they were dying in thousands every day. The Government was not able to cope with the situation. This Bengal tragedy, it must be pointed out, has given a serious blow to the prestige of Britan in the world. And today scenes of horror that were enacted in the streets of Calcutta are likely to affect every nook and corner of India. The Government and the leaders of the nation have joined hands to avert this calamity. The members of the Food Delegation from India have presented a plain, unvarnished tale of India's pitiable condition before the world. Tighten our belts—those of us who have that article on us and wait with hope. Perhaps wheat is on the way.

The military training which our young men have received in the various forces such as the army, navy and air force, the impetus to the industrial development of India and the scientific research and the urge for freedom are all the products of war. War no doubt has its bright side.

These, in brief, are the various effects which our country has felt while the war was on. But now that the war is over, it will take a considerable time before the adverse effects created by it are removed and people allowed to resume their normal occupations in life with comparative ease. The post war conditions will be terrible, though not more and they will require the co-operation of all the people and the Government so that the rigours may be minimised. It is generally believed that only when a fully National Government comes into being that there is going to be any salvation for our country. But National Government seems to be a far cry. Between the Congress and the Muslim League is a wide gulf. How to bridge it is the question. As Mathew Arnold puts it, 'we are all like the swimmers in the sea, poised on the top of a huge wave of fate, and whether it will heaven up to land, or roll us out sea, none can say—only the event can tell us in its hold'.

P. H. Krishnan,
VI Form, A.

UNIVERSITY LIBRARY, MADRAS.
10 OCT 1946

ZAMORIN'S COLLEGE
SENIOR INTER 1945-46

Zamorin's College Senior Parliament.

Report of the proceedings for the year 1945 — 46.

At a general meeting of the students of the Senior Intermediate held on Tuesday the 10th of July 1945 with Mr. K. S. Krishna Iyer, M. A. L. T, in the chair, it was resolved to revive the Zamorin's College Senior Parliament and to elect a working Coumittee to conduct the same. P Rajagoplan and P. K. Sarat Kumar were duly elected the Speaker and the Clerk of the House respectively and A. V. S. Tirumulpad was unanimeusly returned to the office of Deputy Speaker. K. M. Abdu, M. Sreenarayana Menon, C. K. Gopalakrishnan, Bhaktavalsalam Chettiar, U. Chandrasekharan, and Miss C. Lakshimi Devi constituted the Parliamentary Executive for the year.

The inaugural sessions of the Parliament was held on Friday the 20th of July with our Principal, Sri R Ravi Varma, M. A., (London) in the chair. Sri K. A. Damodara Menon inaugurated the Parliament with a short but spirited speech.

The first ordinary session of the Zamorin's College Senior Parliament was held on the 27th July 1945. At the outset certain rules and regulations, codified by the Managing Committee, governingthe Management of the Parliament, were passed. K. Balakrishnan Nair moved a resolution to the effect that "a lasting peace, which will put as end to recurring wars, is not possible". P. K. Sarat Kumar opposed the motion. Owing to the volume of argument forthcoming the session was adjourned In the adjourned session, the motion was thrown out.

The second ordinary session was held on Friday the 31st August 1945. The resignation of P.K. Sarat Kumar, Parliament Secretary, was considered and accepted, and K. T. K. Nambiar was elected to the vacancy. A. V. Sreenivasan Tirumulpad moved "മിശ്രവിവാഹംകൊണ്ട് ദേശീയൈക്യം സ്ഥാപിക്കാവുന്നതാണ്." P. V. Venugopala Panicker opposed the motion. In the subsequent division the motion was defeated.

The third ordinary session was held on the 7th September. A condolence resolution touching the untimely demise of Netaji Subash Chandra Bose was brought in by the Speaker and was passed. T. M. Purushottaman Nedungadi brought in a resolution that "Pakistan is necessary to safeguard the interests of the Muslims" and P. Chandrasekharan opposed it. In the adjourned session which was held on the 14th of September the motion was rejected.

The fourth ordinary session was held on the 12th October. Miss K. Lakshmikutty moved a resolutien to the effect that "Gandhiji has succeeded as a political leader". T. M. Purushottaman Nedungadi opposed it. For want of time, the Parliament was adjourned. In the adjourned session, the motion was passed by a majority of 74 votes.

On Friday the 26th October 1945, an extra ordinary session of the Parliament was held with Diwan Bahadur Suryanarayana Iyer in the chair, when

Pandit Hirdaynath Kunzru, that great servant of India, addressed the House on the political problem. After Panditji's thoughtful and inspiring discourse, the Speaker proposed a vote of thanks.

The fifth ordinary session was held on the 26th of October 1945, when K. Balakrishnan Nair moved, "പ്രേമഗാനങ്ങൾക്കു സാഹിത്യത്തിൽ സ്ഥാനമില്ല," and N. V. Venktachalam opposed it. In the adjourned session, held on the 2nd of November, the motion was defeated.

The sixth ordinary session was held on the 9th of November 1945. Miss C. Lakshmikutty moved that "Hindus and Muslims have common cultural traditions in India and V. Aboobacker opposed the motion. In the ensuing session, the resolution was carried.

At the seventh sessions held on the 16th November, N. P. Kunhiraman moved 1942നുശേഷം ഇന്ത്യൻകമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി സ്വീകരിച്ച നയം ഇന്ത്യൻ ദേശീയതക്ക് വിരുദ്ധമാണ്." and P. Haridas opposed it. In view of the large number of speakers the parliament had to be adjourned twice. In the adjourned session of the 28th November a condolence resolution touching the sad demise of Janab Muhammad Abdur Rahman Saheb was passed. N. P. Kunhiraman's motion was passed.

In the eighth session held on 18th of January 1946, P. Haridas moved ഈ കഴിഞ്ഞ യുദ്ധം ഒരു ജനകീയയുദ്ധമായിരുന്നു." and P. Chendrasekharan opposed it. On being put to the vote the resolution was thrown out. The resignation of the speaker, P. Rajagopalan was accepted and the Dy. Speaker was appointed to officiate as the speaker.

The ninth ordinary session of the Parliament met on 7th February. P. Chandrasekaran moved that "India needs a dictator at the present juncture". N. V. Venkitachalam opposed it. The resolution was carried.

The tenth session was held on 22nd February with the Dy. Speaker in the chair. M. Ali moved "കോൺഗ്രസ്സ് അതിന്റെ ഇന്നത്തെ നയം മാറേറണ്ടതാണ്." and N. P. Kunhiraman opposed it. The resolution was thrown out by a large majority,

The valedictory address of the Parliament was delivered by Sri V. R. Subramannyam at a meeting held on Tuesday the 26th of February under the presidentship of Sri K. S. Krishna Iyer.

In conclusion on behalf of my colleagues of tbe working committee. I desire to place on record my heart felt gratitude for the unstinted co-operation extended to the Parliament by one and all, especially to our patron Mr. Krishna Iyer and our Principal.

K. T. Kunhi Krishnan Nambiar,
Clerk of the House.

The College Junior Parliament.

At a business meeting of the members of the Junior Parliament held under the presidentship of Sri. K. S. Krishna Iyer M. A., L. T. on the 8th October 1945 the following office bearers of the Parliament were elected:—

Speaker:—P. K. Ravindra Nath. Dy. Speaker: V. Prabhakaran, clerk-of-the House: P. Chandrasekharan Nair. Members of the Parliamentary Working Committee:— C. Vythee Menon, J. Chandrasekharan Rao, K. T. Narendran Nambiar and R. Venkitraman, and Miss. K. P. Saraswathi.

The Parliament was formally inaugurated by Sri Herbert Samuel, B. A. (Hons), Logic Lecturer, Malabar Christian College, Calicut on the 12th October 1945. Sri S. K. Sabhapathy, our Logic Lecturer, presided over the function.

The first ordinary session of the Parliament was held on the 20th October 1945 under the presidentship of our Speaker. An extra ordinary session was held on the 22nd October under the presidency of Sri K. S. Krishna Iyar. The late Janab Haji, Mohmmad Abdur Rehman Sahib, the Great Nationalist Muslim Leader of Kerala addressed a house packed to suffocation, The respected guest of the evening delivered an enlightening and inspiring speech. Ravindra Nath proposed a hearty vote of thanks.

Another extraordinary session was held under the auspices of the junior and the senior Parliament, when Pandit Hriday Nath Khunzru, the President of the Servants of India Society addressed the houses. Dewan Bahadur Sri K. V. Suryanarayana Ayar presided over the meeting

Altogether there were four ordinary sessions of the Parliament occupied by six sittings Every sitting was characterised by a spirit of lively debate. Last but not the least, I have to express my sense of gratitude to the Principal, Sri K. S. Krishna Iyer, Sri S. K. Sabhapathy and Sri M. P. Sivadas Menon, for the unstinted assistance, guidance and support they have rendered us at all times.

P. Chandra Sekharan Nair
Clerk of the House
Junior Parliament

The High School Literary Assocation.

When our High School reopened in June we could not form a committee in the 1st week. But when the classes were arranged properly in the last week of June, we assembled in the Guruvayurappan Hall to set up a working committee under the presidentship of Sri P. Gopalan Nayar B. A., L. T, and elected the office bearers of our Association. The following were elected to form a committee.

Sri P. Kunhi Raman Nayar B. A., L. T., (*President*).
„ P. Gopalan Nayar B. A., L. T., (*Vice President*).
„ K. C. K. Raja ... . , ... (.................).
„ K. C. K. K. Raja .... (..... ....).
„ M. Koru Panikker, Vidwan.
„ A. Madhavan Nambiar. } *Secretaries.*
„ K. M. Ali Koya.

During this year our association worked better than last year. We held 13 ordinary meetings and 5 working committee meetings. We conducted debates on several issues and the students took a keen interest in all these activities. We had also the opportunity to hear a grand lecture from our District Educational Officer when he came to visit our High School. Mr. O. Madhavan Nambiar, Personal assistant of D. E. O. once accepted our request to speak at our literary association. We thank them both for having given us the benefit of their wisdom and experience.

Let me conclude this short report saying one more thing. We the students of Zamorin's College High School are very grateful to the Headmaster and all the teachers for their kind help and co-operation.

A. Madhavan Nambiar,
Secretary, Z. C. H S. Literary
Association.

LIFE'S DECLINE.

Sounds rather dreadful—sans eyes, sans teeth—sans taste—sans every thing—one foot already in the grave—,

But the picture has its other side. Age has its charms. It is capable of being divided into two periods, the period between 50 and 60 or 65, and the period after that. Thanks to the horrible statistician we know that the average age of an Indian is only 27 years. But we know that the law of averages like our law of Analogy may prove anything from zero to certainty and some people live to a ripe old age, hopping about the House with the inevitable cudgel and swallowing diverse medicines to defy the Demon of Death.

A man beyond 50, on the wrong side of 50 we say—occupies a prominent position in society. He is looked upon as an authority on this and that, and his advice is generally accepted often for more than what it is worth. When once he has struck 60, his respectability shoots still higher up. His grey hair is looked upon with reverence, though he may be clean bald. His pot belly—a world too wide for these days of cloth shortage—and his words of wisdom, command respect and inspire confidence where ever he goes.

His conversation, alas is often one sided. He indulges in interminable stories about his past. We, irresponsible youngsters, are told at every step what

we should do and what we should not do. And we accept his statements with implicit faith, as we know that he speaks from the wisdom of experience.

A retired official is one of the marvels of life. See him of a morning with his walking stick waving in the air, his body wrapped in well—saved flannels and his head swathed in 'bandages' to ward of cold, taking his constitutional with full vim, vigour and vitality, looking like a Kruschen advertise ment !. And in the evening he is in his cosy corner sleeping over a newspaper the contents of which he has read from one end to the other.

Poets and Dramatists have in one way or other glorified age. Words worth in several of his poems, as for example Michael and the Leech Gatherer has imprinted upon our minds the picture of robust age. Michael with his 'body bent double with age, head and feet coming together in lifes pilgrimage' stands out as the spirit of resolution and independence depending upon himself for his livelihood and defying the ravages of time, Tennyson does not allow Ulysses to rest on his laurels but sends him out once again to explore regions unknown and to 'drink life to the lees'—. And Browning wants us all to grow old along with him 'for the best is yet to be'.

Apart from the deification of old age by poets we may say that the recent war has brought into the forefront of life many super annuated men. They gave up their well earned rest and rushed into the gaps left by young men who had been called away to the different theatres of war. Aged women also sacrificed their domestic comforts for the sake of the nation and energetical ly carried on solid work in factories and work shops, thus keeping the 'home front' in perfect order to enable their sons and even grandsons to concentrate on the destruction of the enemy. This was particularly the case in England, with the result that at present Parliament is contemplating various schemes to help the aged. Freedom no doubt is sweet. It can make the old young in its defence.

We youngsters however hold in horror decay, decrepitude and dissolution. We are in love with life particularly in our student days in spite of heavy loads of text books and heavier loads of notes. In this age of revolt and general unrest it may happen that the higher values of student life are not realised. Is not this institution—every blade of grass and every piece of stone in it, dear to us?. And so a farewell tear for my Old College.

K. Suseela Bai,
Senior Intermediate.

OUR DREAMS.

The history of human achievement is the history of dreams; for the realised dreams of the soul are the history of mankind. The mind has a spceific quality. Whether troubled by the turmoils of the world, or plessed by the pleasures of it, our minds always dream. If any thing justifies the originality of mankind it is

only this quality of the human heart. Success of the realisation or otherwise of our dreams depends mostly upon our methods of procedure.

Human Personality takes up its dignity from the surroundings and circumstances. Take, for instance, a score of African forests, inhabited by wild barbarians, and then it is quite easy for you to account for the savage behaviour of a negro boy bred up in that circle Though the character of a man may not entirley depend upon the way in which he is bred up, to a considerable degree it does so. Corrsponding to his character, his wishes and visions, his ambitions and aspirations—the dreames of his soul will also have some reference to the general circumstances in which he is bred up.

Never would have Alexander become so great had he not had his early days among the valiant heroes of Macedonia; nor would have risen Napoleon as such a supreme militery leader of the world had he not been inspired by the glorious victoride of great historical personages. They had certain visions—certain dreams and it was the realisation of their dreams which made them heroes of the world.

Every man, the great as well as the humble owes his success or failure to the dreams of his heart and the method adopted to realise them.

Many a dream would come to our mind during the many stages of our lives. There are a thousand and one stages in human life. Here we differ from the great poet who allotted only seven stages for it; for we take into consideration each and every mood of the mind. There is the warm mid-summer noon when we wish for a plunge into some Himalayan Lake and the cold winter night when nothing pleases us except a fire place and some woollen coverings. The dazzling sunshine keeps us under some shelter, the beautiful sunset makes us happy, the silvery moonlight creates poetry within our souls and the pale beams of the winter moon make us philosophic. At times our souls leap with joy and spirit and different hours find us gloomy and melancholy. Upon these moods, our dreams depend very much.

To a keen observer of life, nothing is more evident and at the same time more striking than the fact that man is never constant. If it is true that no man is like any other man, it is equally true that no man ever resembles himself. The child that longs for the toys is not the youth whose longing is for ever. The tears of an innocent school boy are not the sighs of a blooming youngster. Nor is the youngster who dreams—

"Such dreams as youthful poets dream on summer eves by haunted streams" like the philosopher whose care is not about a lady love, but some other, perhaps spiritual, things. But yet we find that it is one and the same individual who was first a child, then a youth and at last a philosopher. There are more than one man within all of us These men have their many dreams. So our dreams possess very lively relation to our age.

Optimism, pessimism and cynicism are mental aspects detrimental to the realisation of our dreams. An optimist is blind towards the real and rough

facts of life. He can never think of the many severe struggles and sufferings of human life. He grows silly. The pessimist on the other hand cares not for the sunshine of human life. He does not understand the many pleasures and joys in life. Always expecting nothing but the worst, he grows pensive, imaginative and inactive. The cynic is the worst of the lot, for he has only despair and contempt for the world, with him. We must open our eyes and see things in their real form. Like a soldier we have to fix our glance at the point, aim well, and then alone can we overcome the stiff resistance or the many impediments likely to be seen everywhere.

Will power play a very prominent part in the realisation of our dreams. Here we may carry our simile a little further. When once we have fixed our glance at an object, like the soldier, and have taken good aim, there remains nothing for us, no thinking, except to charge. Forget for the time being about the success or failure of our advent—and be resolute. What Henritta Maria wrote to her unfortunate husband, King Charles I of England should be our motto. She wrote "take up a good resolution, my prince, and pursue it. To begin and then to stop is to your ruin". Never was a prophesy so actually fulfilled. The wavering mind of Charles marked his ruin.

Our philosophy, perhaps, is our worst enemy. Like Hamlet, we at once become philosophers when it is our duty to put our extreme effort to our cause. What lord Krishna told Arjuna is nothing but this-"Geetha" tells us never to become philosoplical when we have to do our duty—to act.

" Act, act in the living present
Heart within and God over head"

says our 'poet of life' "Success often goes to those who would dare and do ".

It is our dreams that show what to achieve and it is our dreams that make us men. So let our soul's dreams be realised by courage and fortitude.

By. **N. V. Venkitachalam,**
(Senior Inter.)

rects of life. He can never think of the many severe struggles and sufferings of human life. He goes silly. The pessimist, on the other hand, makes for the sunshine of human life. He does not admire and enjoy the many pleasures and joys in life; always expecting nothing but the worst, he looks pensive, imaginative and inactive. The cynic is the worst of the lot, for he has only despair and contempt for the world with him. We must open our eyes and see things in their real form. Like a soldier we have to fix our glance at the point and until then alone can we overcome the stiff resistance of the many impediments likely to be seen everywhere.

Will now play a very prominent part in the realisation of our dreams. Here we may extend our simile a little further. When once we have fixed our glance at our object, like the soldier, and have taken good aim there remains nothing for us, no thinking except to charge. Forget for the time being about the success or failure of our adventure and be resolute. What Henrietta Maria urged to her unfortunate husband King Charles I of England should be our motto. The words "Take up a good resolution, my prince and pursue it. To begin and then to stop is to your ruin". Never was a prophesy so actually fulfilled. The wavering mind of Charles marked his ruin.

Our philosophy, perhaps, is our worst enemy. Like Hamlet, we at once become philosophers when it is our duty to put our extreme effort to our cause. What lord Krishna told Arjuna is nothing but this—"Geetha" tells us never to become philosophical when we have to do our duty—to act.

"Act, act in the living present

Heart within and God o'er head"

says our [illegible] of life "Success often goes to those who would dare and do".

It is our dreams that show what to achieve and it is our dreams that make us men. So let our soul's dreams be realised by courage and fortitude.

By N. V. Venkatachalam,

(Senior Inter.)

UNIVERSITY LIBRARY,
10 OCT 1946
MADRAS.

Z. C High School Literary Association
Managing Committee—1945-46

ത്യാഗരക്തം.

ഭൂമണ്ഡലത്തിൽ നാളിതുവരെ കത്തിയ്ക്കപ്പെട്ട പൊൻമണിദീപങ്ങളിൽ രണ്ടെണ്ണം ഇന്നും കെടാവിളക്കുകളായി നിലകൊള്ളുന്നുണ്ട്. ഒന്നു ബുദ്ധമതം; മററത് കൃസ്തുമതം. അന്ധകാരാവൃതമായ ആയിരംകാൽമണ്ഡപത്തിലെ തമസ്സിനെ നീക്കംചെയ്ത ആ പുണ്യദീപങ്ങൾ കത്തിച്ചത് സിദ്ധാർത്ഥബുദ്ധനും നസറത്തിലെ കൃസ്തുവുമത്രേ. അതോ ത്യാഗരക്തത്താൽ പരിപൂതമാക്കപ്പെട്ട ബലിപീഠങ്ങൾക്കരികെ, സ്നേഹമസൃണമായ കാന്തിവിശേഷത്തോടുകൂടി ജ്വലിയ്ക്കുന്ന ആ നിലവിളക്കുകൾക്കായി—വീർപ്പുമുട്ടി ഞെങ്ങിഞെരുങ്ങുന്ന ജീവലോകത്തിന്നു ആശ്വാസവും ആവേശവും നൽകിക്കൊണ്ട് പരിലസിയ്ക്കുന്ന ആ സുവർണ്ണദീപങ്ങൾക്കായി–കടപ്പെടാത്ത ഒരു വ്യക്തിയോ ഒരു സംസ്കാരമോ ഒരു സമുദായമോ ഇന്നു മാനവലോകത്തിലില്ല. കാലദേശാദിവ്യത്യാസങ്ങൾക്കല്ല ബ്രഹ്മാണ്ഡപ്രളയത്തിന്നുപോലും അണയ്ക്കാൻ കഴിയാത്ത ജ്യോതിഃപ്രവാഹമാണ് ആ പൊൻനിലവിളക്കുകൾ പരത്തുന്നത്.

രണ്ടായിരത്തഞ്ഞൂറ് ആണ്ടുകൾക്ക് മുമ്പ് കപിലവസ്തുനഗരിയിൽ ഒരു പൂംപൈതൽ പിറന്നു—സിദ്ധാർത്ഥരാജകുമാരൻ. പൈതൽ ജനിച്ച് വളരെ കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ മായാദേവി—സിദ്ധാർത്ഥന്റെ മാതാവ്_മായികമായ ഈ ലോകത്തോടും തന്റെ അരുമക്കുഞ്ഞിനോടും അന്ത്യയാത്രചൊല്ലി. അങ്ങിനെ മരണത്തിന്റെ നിഴലിൽതന്നെയാണ് ആ ചെറുകുമാരൻ_പിന്നീട് മരണത്തെ ജയിച്ച വിജിഗീഷു–ഭൂജാതനായത്.

പുലരിയുടെ പൂംകതിർ ആ കുമാരന്റെ വദനത്തിലും അരുണിമ പതിപ്പിച്ചു. പക്ഷെ രാജകീയാഡംബരങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ, ശുദ്ധോദനന്റെ ആശാകേന്ദ്രമായി, ശാക്യവംശത്തിന്റെ ഭാഗ്യദീപമായി, വളൎന്നുവന്ന ആ കുമാരനിൽ അവ്യക്തമായ ഒരു അഴലിന്റെ നിഴൽ ആർക്കും കാണാമായിരുന്നു. ശുദ്ധോദനൻ അമ്പരന്നു. സ്വവംശത്തേയും രാജ്യത്തേയും നിലനിർത്തേണ്ട ആ ചെറുപൈതലിൽ കളിയാടിയിരുന്ന അസ്പഷ്ടമായ ഒരു വൈരാഗ്യം അദ്ദേഹത്തെ സംഭ്രാന്തനാക്കി.

പിതാവിന്റെ അഭിലാഷങ്ങളിൽനിന്നും വിദൂരമായ ഒരു സങ്കല്പലോകത്തിൽ_ആനന്ദഗാനാലാപങ്ങളാൽ മാത്രം മുഖരിതമായ ഒരു സങ്കല്പസ്വർഗ്ഗത്തിൽ_തത്തിക്കളിയ്ക്കുകയായിരുന്നു സിദ്ധാർത്ഥന്റെ മനസ്സ്.

“വിശ്രമവനികയിലെ പ്രശാന്തമായ അന്തരീക്ഷത്തിന്നപ്പുറം പ്രക്ഷുബ്ധമായ ഒരു മഹാർണ്ണവം—ആയിരമായിരം കപ്പലുകളെ തട്ടിമറിച്ചുലററിച്ചാടുന്ന ഒരു മഹാർണ്ണവം—ഉണ്ടെന്നു ആ ചെറുബാലന്റെ മനസ്സാക്ഷി മന്ത്രിച്ചിരുന്നുവത്രേ.”

തന്ത്രകുശലന്മാരായ മന്ത്രിപ്രവീണന്മാർ സിദ്ധാർത്ഥനെ കൂട്ടിലാക്കാൻ ഒരു ഇരയെ കണ്ടുപിടിച്ചു—യശോധരയെ. സൌന്ദര്യപരീക്ഷയിൽ വിജയിച്ച ആ ലാവണ്യധാമത്തിന്നു സിദ്ധാർത്ഥൻ തന്നെത്തന്നെ സമ്മാനമായി നൽകി. അല്ല,

പ്രേമാർത്ഥനയ്ക്കായെത്തിയ ഒരു വനദേവതയ്ക്കായി—ഒരു അപ്സരഃകന്യകയ്ക്കായി യുവാവായ സിദ്ധാർത്ഥൻ തന്റെ ദിവ്യപ്രേമം സമ്മാനിയ്ക്കയാണുണ്ടായത്. അങ്ങിനെ ഒടുവിലായി ശുദ്ധോദനന്റെ അഭിലാഷം പൂർത്തിയാകുവാൻ തുടങ്ങി.

"വിശ്രമവനം"—അതൊരു സംഗീതമായിരുന്നു. പ്രേമത്തിന്റെ മോഹനമായ രാഗാലാപങ്ങൾക്കിടയിൽ, ആത്മാക്കളുടെ അനിയന്ത്രിതമായ കെട്ടിപ്പുണരലിൽ, ആനന്ദം കൈക്കൊണ്ട ആ യുവമിഥുനങ്ങൾ—യശോധരാസിദ്ധാർത്ഥന്മാർ—ബാഹ്യലോകത്തെ തീരെ വിസ്മരിച്ചു. മധുമധുരമായ അവരുടെ പ്രേമനാടകത്തിന്റെ ഉത്തമലക്ഷ്യമായി—നവരത്നഖചിതമായ ആ ദാമ്പത്യശൃംഖലയുടെ മണിപ്പതക്കമായി, അവക്കൊരു പൂംപൈതലും പിറന്നു. അഹോ! ശാക്യവംശം ഭദ്രമായി പ്രതിഷ്ഠിയ്ക്കപ്പെട്ടു. ശുദ്ധോദനൻ ആനന്ദത്തിൽ ആറാടി.

സ്ത്രീ—അവളൊരത്ഭുതസൃഷ്ടിയാണ്. അവ്യക്തമായ അപാരതയിൽ ലയിയ്ക്കുന്ന ഒരാനന്ദസംഗീതമാണവൾ. അയസ്കാന്തത്തെപ്പോലുള്ള ഒരു ആകർഷണശക്തി—അതവളുടെ കൂടപ്പിറപ്പാണ്. ഏതു കാരിരുമ്പിനേയും, ഏതു കരിങ്കല്ലിനേയും—ലോകത്തിലെ ഏററവും ദൃഢമായ പുരുഷചിത്തത്തേയും അവൾ ആകർഷിക്കുന്നു. സ്നേഹിയ്ക്കാനും സ്നേഹിയ്ക്കപ്പെടാനും പിറന്നവളാണവൾ. അതെ, ആ സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ മുന്നിൽ സിദ്ധാർത്ഥൻ തന്നെത്താൻ മറന്നു; അതിന്റെ മാന്ത്രികശക്തിയിൽ—അല്ല മായികശക്തിയിൽ—അദ്ദേഹം എല്ലാററിനേയും വിസ്മരിച്ചു.

* * * * *

ഒരു പൌർണ്ണമീനിശ. നേരം അർദ്ധരാത്രി. ഏതോ ഒരു മഹാസ്വപ്നം ഹേതുവായി സിദ്ധാർത്ഥൻ ഞെട്ടി ഉണർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തരാത്മാവ് മന്ത്രിക്കാൻ തുടങ്ങി 'നേരംവൈകി' എന്ന്.

പാതിരാപ്പൂക്കൾ വിരിയുന്ന ആ പൌർണ്ണമീരാവിൽ, പൂനിലാവിനാൽ പുണരപ്പെട്ട ലോകം ആനന്ദമൂർച്ഛയടഞ്ഞ ആ രാവിൽ, വെള്ളിനക്ഷത്രങ്ങളുടെ വിശുദ്ധകിരണങ്ങളാൽ പരിപാവനമാക്കപ്പെട്ട ആ ബ്രാഹ്മമുഹൂർത്തത്തിൽ ജീവലോകത്തിന്റെ വിധിയെഴുതപ്പെട്ടു. ലോകത്തിന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കും വേദനകൾക്കും ഒരവസാനം കാണുവാൻ സിദ്ധാർത്ഥൻ തീരുമാനിച്ചു.

പക്ഷേ—അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലും ആ "പക്ഷേ" ഇഴഞ്ഞുകയറി. ലോകത്തെ പരിത്യജിയ്ക്കുവാൻ, യശോധരയെ കൈവിടുവാൻ, തന്റെ ഓമനക്കുഞ്ഞിനെ വിസ്മരിയ്ക്കുവാൻ—ഇവ ആ യുവഹൃദയത്തിന്നു താങ്ങാൻ കഴിയാത്ത വസ്തുതകളായിത്തോന്നി. കർത്തവ്യബോധം പ്രേമം ഇവ തമ്മിൽ ഒരു ഭയങ്കരയുദ്ധം നടന്നു. ഒടുവിൽ കർത്തവ്യബോധം വിജയിച്ചു.

അങ്ങിനെ ജീവലോകത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കായി വൈശ്രവണപുരിയ്ക്കു തുല്യമായ വിശ്രമവനത്തെയും, രമ്യങ്ങളായ അതിലെ ആരാമവാടികളേയും, ആലോലം പാടുന്ന തൈത്തെന്നലിന്റെ ആനന്ദരാഗത്തെയും, ആയിരമായിരം അനർഘങ്ങളായ ആനന്ദാനുഭൂതികളേയും, ആത്മാവിന്റെ പ്രതിഫലനമായിരുന്ന ആ പിഞ്ചുപൈതലിനേയും, സൌന്ദര്യക്ഷേത്രത്തിലെ പൊന്മണിദീപമായിരുന്ന ദേവി

യശോധരയേയും, ഒരു രാവിൽ – അതും മാദകമായ ഒരു പൌർണ്ണമീരാവിൽ– വലിച്ചെറിയുവാൻതന്നെ ആ ത്യാഗമൂർത്തി തയ്യാറായി. ആ ത്യാഗത്തിൻെറ മഹിമ —അതിൻെറ രക്തനിറം—അഹോ! അതാണല്ലോ ആകാശത്തിൽ ഉദിച്ചുകാണുന്ന അന്തിച്ചുകപ്പ്!

അദ്ദേഹം പുറപ്പെട്ടു. മണിയറ വാതില്ക്കലോളംചെന്നു. ആ മണവാളൻ അദ്ദേഹമറിയാതെതന്നെ വീണ്ടും മടങ്ങിഎത്തി. തുടിയ്ക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടുകൂടി, വിറയ്ക്കുന്ന ദേഹത്തോടുകൂടി ആ സ്നേഹമൂർത്തി തൻെറ മണിമഞ്ചത്തിലൊന്നു കണ്ണോടിച്ചു പുഷ്പശയ്യയിൽ പുംപൈതലിനേയും പുണർന്നുറങ്ങിക്കിടക്കുകയായിരുന്ന യശോധരയെ —പ്രേമത്തിൻെറ മൂർത്തിമത്തായ ദേവി യശോധരയെ —കാണുന്തോറും അദ്ദേഹത്തിൻെറ മനം ചലിയ്ക്കുവാൻതുടങ്ങി. അയസ്കാന്തത്താലെന്നപോലെ ആകൃഷ്ടമായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അരുണാധരങ്ങൾ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ആ രണ്ടു സ്വപ്നലോകവാസികളിലുമായി തെരുതെരെ പതിച്ചു.

ഒരു മണിനാദം! സിദ്ധാർത്ഥൻ ഞെട്ടി. വീണ്ടുംപിൻമാറി ദുരന്തദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്ന ഈലോകത്തിനോടുള്ള തൻെറ കടമ ബോധപ്പെടുത്തുന്ന മണിനാദമായിരുന്നു അത്. നരകയാതനയിൽകിടന്നു നീറുന്ന ആയിരമായിരമാത്മാക്കളുടെ ദയനീയമായ ആക്രന്ദനം – ദാരിദ്ര്യം, രോഗം, മരണം, ഇവയുടെ കരാളഹസ്തങ്ങളിൽ പെട്ടു ഞെങ്ങിഞെരുങ്ങുന്ന ജീവലോകത്തിൻെറ കണ്ണീർപ്പുഴകൾ — ഇവ അദ്ദേഹത്തിൽ വീണ്ടും കർത്തവ്യബോധമുളവാക്കി. എന്തു സഹിച്ചും ഏതു സഹിച്ചും ഇവയ്ക്ക് ഒരു പരിഹാരമുണ്ടാക്കണമെന്നുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് — രണ്ടാമത്തെപ്രാവശ്യം — മുൻപോട്ടായ് നീങ്ങിത്തുടങ്ങി.

സിദ്ധാർത്ഥൻെറ നീലനയനങ്ങൾ ജോതിർഗോളങ്ങളിൽപതിച്ചു മത്തെണിമാലചാർത്തി വെള്ളിലാപ്പട്ടുടുത്തുവന്ന നിശീഥിനി, വെണ്മണിക്കല്ലാൽ തീർത്ത ആ രമ്യഹർമ്മ്യം—അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയം വീണ്ടും ജ്വലിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആയിരമായിരം ചിന്തകൾ, പ്രേമസുരഭിലവും രാഗമസൃണവുമായ മധുമധുരചിന്തകൾ, ആ ഹൃദയത്തിൽ വീണ്ടും ഒരു കൊടുംകോളിളക്കിത്തീർത്തു. സ്നേഹത്തിൻേറയും സൌന്ദര്യത്തിൻേറയും സുക്ഷേത്രമായ ആ രംഗം, വിശ്വവിമോഹനമായ ആ മധുരസ്വപ്നം, മാദകമായ ആ പൂനിലാവ്, ഇവയുടെ സമക്ഷത്തിൽ, ഇവയെത്തന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് സ്വന്തമാതാവിനേക്കാൾ വിലമതിച്ചിരുന്ന ദേവിയശോധരയേയും തൻെറ പിഞ്ചുപൈതലിനേയും തീരേ കൈവെടിയുക എന്നത് ആയുവാവായ രാജകുമാരനു അസഹ്യമായി തോന്നിത്തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം വീണ്ടും പിൻമടങ്ങി — മണിമഞ്ചത്തിലേക്കായ്!

പ്രശാന്തമായ നിദ്രയിൽ, ഏതോ മധുരസ്വപ്നത്താലായിരിയ്ക്കാം, പുഞ്ചിരിതൂകി ലയിച്ചിരുന്നു യശോധരാറാണി. അരികിൽതന്നെ മാതാവിൻെറ വക്ഷസ്സിൽ ച്ചേർന്നു ഉറങ്ങിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു ആ ചെറുപൈതൽ. സിദ്ധാർത്ഥൻെറ ഹൃദയം വീണ്ടും പിടയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആ കാരുണ്യമൂർത്തിയുടെ കണ്ണിണയിൽനിന്നു

കണ്ണുനീർ ഒഴുകുവാൻ തുടങ്ങി. ആവേശത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം ആ രണ്ടു ആത്മാക്കളേയും തന്റെ കരവല്ലികൾക്കിടയിലാക്കി.

വീണ്ടും ഒരു മണിനാദം! സിദ്ധാർത്ഥന്റെ അന്തരാത്മാവ് വീണ്ടും ഉണർന്നു മന്ത്രിച്ചു. “നേരം വൈകി” എന്നു. അതെ, യാതൊരു പോംവഴിയും കിട്ടാതുഴലുന്ന ആ യുവാവിന്നു അവസാനമായൊരത്ഭുതോദയമുണ്ടായി. ഏതൊരു ശക്തിക്ക്, ഒരു മാന്ത്രികശക്തിക്ക് വശംവദനായെന്നോണം അദ്ദേഹം മണിയറവാതില്ക്കലേക്ക് കുതിക്കുവാനാഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷേ ആ മണിമഞ്ചത്തിലേക്കൊരു നോട്ടം നോക്കാതിരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശക്തനായില്ല. പിടയുന്ന ഹൃദയത്തോടും വിറയ്ക്കുന്ന ആത്മാവോടുംകൂടി അവശനും വിവശനുമായിച്ചമഞ്ഞ ആ യുവാവ് പ്രിയതമ ശയിയ്ക്കുന്ന മഞ്ചത്തെ മുന്നുപ്രാവശ്യം വലത്തുവെച്ച് തന്റെ അന്തിമപ്രേമോപഹാരമായി ഒരു തുള്ളി കണ്ണുനീർക്കണം ദേവിയുടെ മണിമലരടിയിൽ സമർപ്പിച്ച് വാതിൽ കടന്നു രജനിയുടെ അപാരതയിൽ അപ്രത്യക്ഷനായി.

ആകാശവും ഭൂമിയും മാത്രമല്ല, അനേകം ജ്യോതിർഗോളങ്ങളും ഇതിന്നു സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. മഞ്ഞണിമാലചാർത്തി വെണ്ണിലാപ്പട്ടുടുത്തുവന്ന വസന്തരാത്രിയും പാതിരപ്പൂക്കൾ വിരിഞ്ഞ ആ പൌർണ്ണമീനിശയിൽ പഞ്ചമംപാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന പൂങ്കുയിലും, ആലോലഗാനംപാടി താലോലിച്ചുറക്കുവാൻ വന്ന തൈത്തെന്നലും രജതരശ്മി ഒഴുക്കിയിരുന്ന രാമണീയങ്ങളായ താരഹാരങ്ങളും— എന്തിന്നു, ലോകത്തിലെ സുന്ദരവും മോഹനവുമായ സർവ്വസൃഷ്ടികളും ആ മഹാത്യാഗത്തിന്നു സാക്ഷ്യംവഹിച്ചു. ലോകം ഭൂകമ്പത്താലെന്നപോലെ ഒന്നു ഞെട്ടി. ഭയങ്കരമായ ആ സന്ധി—ജീവലോകത്തിന്റെ വിധിയെഴുതിയ ആ ഭയങ്കരഘട്ടം—അതിവിജയപൂർവ്വം കടന്നുകിട്ടിയതിൽ ലോകം ആശ്വസിച്ചു; ആനന്ദിച്ചു.

പക്ഷേ ആ ആത്മസമർപ്പണം—ആ ത്യാഗം—അതിന്റെ പിന്നിൽ നിഴലിച്ചുകാണുന്ന വിരഹവേദന—അല്ല, നരകയാതന ഇവ ഇന്നും ഭയങ്കരങ്ങളായിതന്നെ വർത്തിയ്ക്കുന്നു. ഹൃദയം ചിന്നിച്ചിതറുന്ന—ആ ശോകമയമായ രംഗം—ലോകത്തിന്റെ ഭിത്തിയിൽ പതിഞ്ഞുകാണുന്ന ശാശ്വതചിത്രമത്രേ.

എൻ. വി. വെങ്കിടാചലം,
സീ. ഇന്റർ.

സർ മുഹമ്മത് ഇഖ്ബാൽ

:0:

ഭാരതമാതാവിൻെറ നിസ്തുലപ്രശസ്തിക്കു കാരണഭൂതരായ ഭാരതീയ മഹാന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ഒരാളാണ് സർ മഹമ്മത് ഇഖ്ബാൽ. തത്വജ്ഞാനിയും രാഷ്ട്രോത്തേജകനും സാഹിത്യപുംഗവനും അഭിഭാഷകപ്രമാണിയും സമുദായോദ്ധാരകനുമായിരുന്ന ആ മഹാൻെറ അകാലവിയോഗം ലോകത്തെ പ്രത്യേകിച്ചു ഭാരതീയരെ—ശോകസാഗരത്തിൽ ആഴ്ത്തുകയും അടിമത്തം അനുഭവിക്കുന്ന ഭാരതീയഹൃദയങ്ങളെ സന്താപസമ്പൂർണ്ണമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി അക്രമരാഹിത്യമാകുന്ന ആത്മീയായുധമേന്തി പോർക്കളത്തിൽ ഇറങ്ങീട്ടുള്ള ഭാരതീയയോദ്ധാക്കൾക്കു ഇഖ്ബാൽ ഒരുത്തമദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു അഗാധമായ ബുദ്ധി, നിരുപമമായ പാണ്ഡിത്യം, അന്യാദൃശമായ സമുദായസേവനം, അഭിലഷണീയമായ കവിതാചാതുര്യം മുതലായവയാൽ അദ്ദേഹം പ്രശോഭിതനായിരുന്നു.

ഇഖ്ബാൽ 1876 മേയ് 21_ാംനു പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനത്തിലെ സിയാൽകോട്ട എന്ന ചെറുനഗരത്തിൽ ഭൂജാതനായി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വംശം കാശ്മീരിലെ സപ്റ എന്ന പ്രസിദ്ധപണ്ഡിത ബ്രാഹ്മണവംശമാകുന്നു. ഏകദേശം രണ്ടു നൂററാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പാണ് ആ വംശം സ്വമതം ഉപേക്ഷിച്ചു ഇസ്ലാംമതം സ്വീകരിച്ചതു്.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിദ്യാഭ്യാസജീവിതം ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഒരുത്തമമാതൃകയാകുന്നു. ഇഖ്ബാൽ തൻെറ ചെറുപ്പകാലത്തു വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അനല്പമായ സാമർത്ഥ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു. പരീക്ഷകളിൽ പ്രശസ്തവിജയം കരസ്ഥമാക്കി. കലാശാലവിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു തത്വജ്ഞാനം പഠിക്കുന്നതിൽ അതിയായ പ്രതിപത്തി കാണിച്ചു 1909_ാം വർഷം ബി. എ. ക്കു പഠിക്കുന്നതിന്നു ലാഹോർ ഗവർമ്മെണ്ടു കോളേജിൽ ചേരുകയും അവിടത്തെ തത്വജ്ഞാന പ്രൊഫസരായിരുന്ന സർ തോമസ് അർനോൾഡിൻെറ സഹായം ഇഖ്ബാലിനെ കൂടുതൽ തത്വജ്ഞാനോത്സുകനാക്കിതീർക്കുകയും ചെയ്തു. ലാഹോർ കോളേജിൽ നിന്നു ഒന്നാമതായി എം. എ. ബിരുദു സമ്പാദിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്നു ഗവർമ്മേണ്ടു ഒരു സ്വർണ്ണമെഡൽ സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

അതിന്നുശേഷം പാശ്ചാത്യദേശങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു അതിയായ മോഹം തോന്നി. 1905_ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പുറപ്പെടുകയും തത്വശാസ്ത്ര പഠനാർത്ഥം കേംബ്രിഡ്ജ് സർവ്വകലാശാലയിൽ ചേരുകയും ചെയ്തു. തത്വശാസ്ത്ര

ത്തിൽ അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചതിന്നു ശേഷം ജമ്മനിയിലെ 'മ്യൂണിച്ച്' സവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നു പി. എച്ച്. ഡി. ബിരുദം നേടി. ഇതേ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം നിയമസംബന്ധമായും അദ്ധ്യയനം നടത്തിയിരുന്നു. 1908_ൽ തന്റെ 32_ാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം ലാഹോർ ഹൈക്കോർട്ടിൽ പ്രാക്ടീസാരംഭിച്ചു.

എന്നാൽ ഇതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ജന്മസിദ്ധമായ കവിതാവാസന പ്രഭാതസൂര്യന്റെ ചെങ്കതിരുകൾപോലെ പ്രശോഭിച്ചുതുടങ്ങി. ഉറദു, പാർസി എന്നീ ഭാഷകളിൽ കവിതകൾ നിമ്മിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പ്രശസ്തമാംവണ്ണം വിജയം നേടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'അനാഥവിലാപം' എന്ന കവിത ഏതൊരു ശ്രോതാവിന്റെ ഹൃദയത്തെയാണ് ഭഞ്ജിക്കാത്തതു്? പ്രകൃതിസൌന്ദര്യത്തെ വണ്ണിച്ചുകൊണ്ടു ഇഖ്ബാൽ രചിച്ച മിന്നാമിനുങ്ങ്, പൌണ്ണമി, പനിനീർപുഷ്പം, കാശ്മീർ എന്നീ കവിതകൾ പാശ്ചാത്യ കവിവയ്യനായ 'വേഡ്സ്വത്തി'ന്റെ കവിതകളോടു കിടപിടിക്കത്തക്കവയാണെന്നാണ് സഹൃദയന്മാരുടെ അഭിപ്രായം.

ഇഖ്ബാലിന്റെ സമുദായസേവാതൽപരതയും, അഗാധപാണ്ഡിത്യവും തത്വജ്ഞാനമഹിമയും കണ്ട് ബ്രി. ഗവമ്മെണ്ടു 1923_ൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു സർ എന്ന ബഹുമതി നല്കി. 1924_ൽ അദ്ദേഹത്തെ പഞ്ചാബ് നിയമനിമ്മാണസഭയിലെ അംഗമായി തിരഞ്ഞെടുത്തു.

ഇഖ്ബാലിന്റെ കവിതോദ്ദേശം ദേശീയസ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ ധമ്മയോദ്ധാക്കളെ കമ്മവീരന്മാരാക്കിത്തീക്കുകയായിരുന്നു. 1929_ൽ ഇന്ത്യൻഭരണപരിഷ്കാരത്തെപററി പയ്യാലോചിക്കാൻ ലണ്ടനിൽവെച്ചു കൂടിയ വട്ടമേശാസമ്മേളനത്തിൽ അദ്ദേഹം പങ്കെടുത്തു.

ഇഖ്ബാലിന്റെ ദേശീയഗാനങ്ങൾ പണ്ഡിതപാമരവ്യത്യാസമെന്യെ സവ്വരുടേയും ഹൃദയങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യാഗ്നിയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നവയാകുന്നു. ഹിന്ദുമുസ്ലിം മൈത്രിയുടെ അത്യന്താപേക്ഷിതയെകുറിച്ചും അദ്ദേഹം തന്റെ 'നയാശിവാലയ' എന്ന കവിതയിൽ വ്യക്തമായി വണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും അനാചാരങ്ങളെയും മാമൂലുകളെയും പരിത്യജിച്ചു നാഗരികതത്വത്തോടെ പുരോഗമനേച്ഛുക്കളായി സ്വാത്മത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു സാമൂഹ്യഗുണത്തെ ലാക്കാക്കി ജീവിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതോദ്ദേശം.

ഭാരതമാതാവിന്റെ ആ വിശിഷ്ടസന്താനം 1938 ജനവരി 9_ാംനു ഐഹികവാസം വെടിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവസംസ്കാരാവസരത്തിൽ രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ തുടങ്ങിയ പല മഹാന്മാരും പങ്കെടുത്തിരുന്നു.

സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിലെ പൌരുഷവും കർമ്മസാദ്ധ്യതയും തികഞ്ഞ ഒരു ജനസമുദായത്തെയാണ് വിശാലമനസ്കനും പ്രതിഭാശാലിയുമായ ഇഖ്ബാൽ സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നത്. ഇഖ്ബാലിന്റെ കവിതകൾ ലോകത്തിലെ പല ഉൽകൃഷ്ടഭാഷകളിലേക്കും വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇഖ്ബാൽ 'അസ്റാരി' എന്ന പാർസി ഭാഷയിൽ എഴുതീട്ടുള്ള കാവ്യം 'നിക്കൾസ്സ്'' എന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ ഇംഗ്ലീഷിലേയ്ക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

അണയുവാൻ പോകുന്ന ദീപത്തിന്റെ അന്ത്യശോഭയെന്നപോലെ, മൂന്നു വർഷങ്ങളോളമായി രോഗാതുരനായി കിടന്നിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്നു മരണാവസരത്തിൽ ദിനത്തിന്നു അല്പം ആശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. 9-ാംനു നേരം പുലർന്നു. പ്രഭാതസൂര്യന്റെ ചെങ്കതിരുകൾ പൂർവ്വദിക്കിനെ അലങ്കരിച്ചപ്പോൾ മരണത്തിന്റെ മണിനാദം കേട്ടു ഇഖ്ബാൽ ഞെട്ടിയുണർന്നു. മരണത്തെ വെല്ലുവിളിക്കാൻ ഒരുങ്ങി പുറപ്പെട്ട ഒരു ധീരയോദ്ധാവിന്റെ നിലയിൽ യാതൊരു മനശ്ചാപല്യവും കൂടാതെ സുസ്മേരവദനനായി അരുളിയ വചനമിതായിരുന്നു. "ഞാനൊരു മുസൽമാനാണ്. മരണത്തെ ഞാൻ അശേഷവും ഭയപ്പെടുന്നില്ല. സന്തോഷാശ്രുക്കളോടെ മൃത്യുദേവതയെ ഞാനിതാ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു"

ഇങ്ങിനെ ആ വിശ്വവിഖ്യാതനായ ഉറദുഭാഷാസാഹിത്യകാരൻ ഇഹലോകമാകുന്ന നാടകരംഗത്തിൽനിന്നു മറഞ്ഞു. ആ മഹാന്റെ മരണവാർത്ത കാട്ടുതീപോലെ ഭാരതമാകമാനം പരന്നു. ഈ വ്യസനവാർത്ത ഭാരതീയരെ, പ്രത്യേകിച്ചു സാഹിത്യലോകത്തെ, തീരാദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തി. അനേകശതം ജനങ്ങളുടെ ബാഷ്പധാരാപ്രവാഹമദ്ധ്യേ ആ വിശ്വമോഹന കവികോകിലത്തെ ബാദുഷാപള്ളിയുടെ തെക്കുഭാഗത്തുള്ള പ്രകൃതിരമണീയമായ പൂങ്കാവിലെ ഭൂഗർഭത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തെക്കുറിച്ചു പണ്ഡിറ്റ് ജവഹർലാൽനഹ്റു ഇപ്രകാരമാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. "ഇഖ്ബാലിന്റെ മരണം ഭാരതീയനഭസ്സിൽ ജാജ്ജ്വല്യമാനമായിരുന്ന ഒരു താരം അസ്തമിച്ചതിന്നു തുല്യമത്രേ.........".

സി. മുഹമ്മത്,
ജൂ ഇ. ക്ലാസ്സ്.

ഗ്രാമത്തിനോട്.

ഗ്രാമമേ, ഭൂവിലെസ്സൌന്ദൎയ്യധാമമേ,
പ്രേമപ്രദായക ഗാനപ്രവാഹമേ,
ശാസ്ത്രപ്പിശാചിന്റെ പേക്കൂത്തുകാട്ടുവാൻ,
ശസ്ത്രപ്രയോഗ പ്രമുഖതകാട്ടുവാൻ,
എങ്ങുമിടംകൊടുക്കാത്തനിൻ സൌന്ദൎയ്യ —
മെന്നുംനശിക്കാതെ നിന്നിടുംനിൎണ്ണയം.
ഗ്രാമമേ നീയെന്നുമെന്നും പ്രകൃതിതൻ,
കാമ്യസങ്കേതമായ് തന്നെ വിളങ്ങിടും.
മൎത്ത്യന്റെകായികശക്തിക്കലക്ഷ്യമായ്,
ശില്പിതൻകെല്പിന്നുമൌലികചിഹ്നമായ്–
നില്ക്കുംനഗരത്തിനില്ലനില്പേറെനാൾ;
അല്പനാൾകൊണ്ടതുമണ്ണായ് ലയിച്ചുപോം.
എങ്കിലോവിശ്വൈകശില്പിതൻചാതുരി,
തങ്കക്കിരീടമണിഞ്ഞുവിളങ്ങുന്ന,
ഗ്രാമമേനിൻമാറിടത്തിലനശ്വര
കാമ്യസൌന്ദൎയ്യംസദാവിളയാടിടും.
കല്പാന്തകാലംവരേക്കുമവിച്ഛിന്ന–
കൎപ്പൂരധാരപോൽഗാനംപൊഴിക്കുന്ന–
കോകിലം, കീരം, മുതലാംശകുന്തളങ്ങ–
ളേകാന്തസൌഖ്യംവസിക്കുംവിഭവങ്ങൾ;
പാദപശീതളച്ഛായാസുശോഭിത–
മേദുരസൌന്ദൎയ്യസാന്ദ്രമാംദേശങ്ങൾ;
എന്നുമഭംഗമായോടിയൊഴുകുന്ന
കുന്നിൻകിടാങ്ങളാംകൊച്ചുസ്രവന്തികൾ,
അമ്മയാംകുന്നോടുയാത്രചോദിക്കുന്നാ
മൎമ്മരശബ്ദമുഖരമാംരംഗങ്ങൾ;
പഞ്ചവൎണ്ണശലഭത്തിനെക്കണ്ടിട്ടു,
പുഞ്ചിരിതൂകുന്നപൂച്ചെടിക്കൂട്ടങ്ങൾ;

UNIVERSITY LIBRARY,
10 OCT 1946
MADRAS.

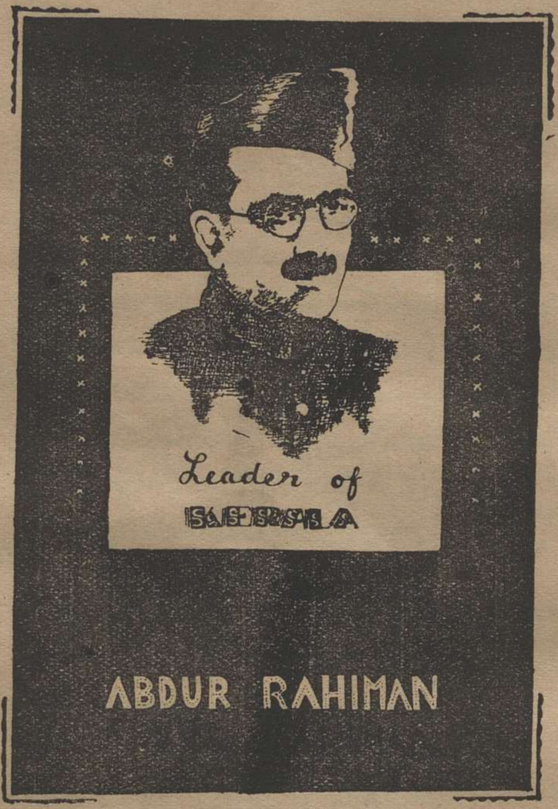

Leader of
KERALA
ABDUR RAHIMAN

മതവും മനുഷ്യജീവിതവും.

മതം എന്നതിന്നു് പല നിർവ്വചനങ്ങളും പല മഹാന്മാരും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റേയെല്ലാം സാരം, മനുഷ്യനിൽ അന്തർല്ലീനമായി കിടക്കുന്ന ഈശ്വരാംശത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു വഴി എന്നാകുന്നു.

ലോകത്തിൽ അനേകം മതങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെയെല്ലാം സങ്കേതം ഇന്ത്യയാണ്. ഹിന്ദുക്കൾ, മുഹമ്മദീയർ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ, ബൌദ്ധന്മാർ, ജൈനന്മാർ, പാർസികൾ തുടങ്ങിയ നാനാജാതിമതസ്ഥന്മാരും ഇന്ത്യയിലുണ്ട്.

മതതത്വങ്ങൾ ആരാഞ്ഞു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ മതങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ചില തത്വങ്ങളിൽ ഒരു സാമ്യം ഉണ്ടെന്നു കാണാം. ഹിന്ദുമതത്തിലെ ചില തത്വ-

കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞുകൊണ്ടാടിക്കളിക്കുന്ന,
ചെന്താമരപ്പൂ നിറഞ്ഞസരസ്സുകൾ;
പുഞ്ചകൃഷകന്റെനെഞ്ചകത്തോടൊത്തു,
ചാഞ്ചാടിയാടുന്ന നെൽചെടിക്കൂട്ടങ്ങൾ;
ഏവമവാച്യമാംസൌന്ദര്യസമ്പന്ന-
ഭാവങ്ങൾതിങ്ങുന്നഗ്രാമപ്രദേശമേ;
നീയെന്നുമെന്നും, പ്രകൃതിമാതാവിന്റെ,
നീരജഹസ്താവലംബിയായ് വാണിടും.
ഗ്രാമമേഗാനംപൊഴിയുന്നവൃക്ഷമേ,
രോമപ്രഹർഷകകോമളരംഗമേ,
പാടുന്നുനീസദാകോകിലത്തപ്പിയായ്,
ആടുന്നുനീതരുശാഖാസപത്രപിയായ്,
നിൻഹൃത്തിൽനിന്നുത്ഭവിക്കുംസരിത്തല്ല
സിന്ധുവിൽപോയിവിലയംവരിക്കുന്നു.
നിൻമാറിടത്തിൽവിളയുന്നവയല്ലെ,
മന്ദരാംനാഗരികന്മാർഭുജിപ്പതും.
എങ്കിലുമൊട്ടുമഹംഭാവമില്ലാതെ,
സങ്കോചമോടുനിശങ്കിച്ചുനില്ക്കുന്നു.
ഭാരതഭൂവിന്റെനാഡിയായ്മേവുന്ന,
ഗ്രാമമേനീസ്വയംസമ്പൂർണ്ണമല്ലയോ.
പട്ടണത്തെപ്പോൽപുകവമിച്ചീടുന്ന
ദുഷ്ടപ്പുകക്കുഴൽക്കൂട്ടമില്ലാത്തൊരു,
നിന്നന്തരിക്ഷമതീവമനോഹരം,
സുന്ദരസൂനസുഗന്ധസമ്മോഹനം.

പി. ടി. വിജയൻ (ജൂനിയർ ഇ.)

UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT 194
MADRAS.

ങ്ങളെയാണ് അധികമതങ്ങളിലും മതതത്വങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചുവരുന്നത്. വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി—"ഒരു സമുദ്രത്തിൽ അനേകം നദികൾ വന്നു ചേരുന്നതുപോലെയാണ് ഹിന്തുമതത്തിൽ മററുള്ള മതങ്ങൾ വന്നു ചേരുന്നതെന്നു" അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഏതു മതത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നവനായാലും അവന്നു ഒടുവിൽ പ്രാപ്യസ്ഥാനത്ത് എത്തുവാൻ സാധിക്കും.

മതവും ആചാരവും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. ചിലർ ആചാരത്തിനെ മതമാണെന്നു തെററിദ്ധരിക്കുന്നു. ആചാരങ്ങൾ കാലത്തിന്നനുസരിച്ചു കോലം എന്നപോലെ മാറിയും മറിഞ്ഞും ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മതമോ അതിൻെറ പൂർവ്വികസ്ഥിതിയിൽതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദുരാചാരങ്ങളെക്കൊണ്ട് മതം മൂടിയിട്ട് മങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോഴാണ് അവയെ നീക്കം ചെയ്യുവാനായി പുണ്യപുരുഷന്മാർ ജനിക്കുന്നത്.

ഹിന്തുമതത്തിലെ ദുരാചാരമെന്ന് സാധാരണയായി പറയാറുള്ളത് "അയിത്തം"അല്ലെങ്കിൽ അസ്പൃശ്യത"യെയാണ്. ഹിന്തുമതത്തിൽ അസ്പൃശ്യതയെന്ന പദംതന്നെ എവിടെയും കാണുന്നില്ല. അതു സമുദായാംഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കാലക്രമേണ ഉണ്ടായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ള ഒരു ദുരാചാരം മാത്രമാണ്. പ്രാചീനകാലത്ത് ആൎയ്യന്മാർ അന്നത്തെ ചില സൌകൎയ്യങ്ങൾക്കായി ബ്രാഹ്മണർ, ക്ഷത്രിയർ, വൈശ്യർ ശൂദ്രർ എന്നീ നാലു വിഭാഗങ്ങളായി ഹിന്തുക്കളെ തരംതരിച്ചിരുന്നുവെന്നും എന്നാൽ അവക്കു തമ്മിൽ യാതൊരു അസമത്വവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുമാണ് ചരിത്രങ്ങളും വേദപുസ്തകങ്ങളും ഘോഷിക്കുന്നത്. ഇപ്പോഴും ചില ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിലുള്ള തെററിദ്ധാരണ ആ കുലത്തിൽ പിറന്നവരെല്ലാം ഉത്തമബ്രാഹ്മണരാണെന്നാണ്. എന്നാൽ ആർ സാത്വികകൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുണ്ടോ, അവൻ ഏതു കുലത്തിൽ ജനിച്ചവനായാലും ശരി അവനാണ് ഉത്തമബ്രാഹ്മണൻ.

വേറൊരു തെററിദ്ധാരണ ഉള്ളത് ഹിന്തുക്കൾ അനേകം ദൈവങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്നു എന്നതാണ്. ഹിന്തുമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറയുന്നത് ഏകദൈവമേ ഉള്ളുവെന്നും എന്നാൽ ആ ദൈവം പല പേരുകളാൽ അറിയപ്പെടുന്നുവെന്നുമാണ്. പിന്നെ ആ സംശയത്തിന്നു അവകാശമില്ല.

ഇതേമാതിരി എല്ലാ മതങ്ങളിലും ചില ദുരാചാരങ്ങൾ കാണുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലും (അവയെ ഇവിടെ വിവരിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല) അതിന്നു മതം ഉത്തരവാദിയല്ല. ചില മതങ്ങളിലെ ആളുകൾ മററു മതങ്ങളെ കുററം പറഞ്ഞ് നടക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു മതത്തിലും ഇതു പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഇതിന്നു മതമല്ല വ്യക്തികളാണ് ഉത്തരവാദപ്പെട്ടവർ.

ചിലർ മതവും ഈശ്വരനുമൊന്നുമില്ല എന്നു പറഞ്ഞ് നടക്കാറുണ്ട്. ഇവിടെ തൎക്കശാസ്ത്രത്തിലെ ചില ന്യായങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തെങ്കിലും ഒരു കാരണം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നു ഒരു "കാൎയ്യ"വും ഉണ്ടായിരിക്കും. അപ്പോൾ എന്തെങ്കിലും ഒരു "കാൎയ്യ"മുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നു ഒരു കാരണം തീൎച്ചയായും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് പ്രപഞ്ചമെന്നൊരു "കാൎയ്യം" കാണുന്നത് നിമി

ത്തം അതിന്നു അടിസ്ഥാനമായി ഒരു കാരണം അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പ്രത്യേകശക്തി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ ശക്തിയെയാണ് ഈശ്വരൻ എന്നോ അള്ളാ എന്നോ പ്രകൃതി എന്നോ ഉള്ള നാമധേയത്താൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. ഈ വസ്തുതതന്നെയാണ് എല്ലാമതങ്ങളുടേയും അടിസ്ഥാനം. മതമില്ല എന്നു പറയുന്ന ജീവിതത്തിൽ യാതൊരാദർശവും ഇല്ല എന്നു പറയുന്നതിന്റെ ഒരു പര്യായം മാത്രമാണ്.

മതത്തെ ജീവിതസമ്പ്രദായത്തിൽ പലവിധത്തിലുമായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ചില മതങ്ങളിൽ ആളുകൾ ബിംബങ്ങളെ ആരാധിക്കുക പതിവുണ്ട് എന്നാൽ ബിംബങ്ങളെ ആരാധിക്കണമെന്നുമില്ല. ഈ വക കാര്യങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ ഹിതമനുസരിച്ച് തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഒരാൾ ബിംബാരാധന ചെയ്യുന്നില്ല എന്നതുകൊണ്ട് ചെയ്യുന്നവരെ പഴിക്കേണമെന്നില്ല.

മതത്തിൽ മാത്രം വിശ്വസിച്ച് രാഷ്ട്രീയമായും സാമ്പത്തികമായും ഉള്ള മററു താൽപര്യങ്ങളെ അവഗണിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകാരണം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മതംകാരണമായി പല കോളിളക്കങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇത് മതത്തിന്റെ കുററമല്ല, അത് വ്യക്തികൾ മതത്തെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ ഒരു പ്രകടനം മാത്രമാണ്. ഉത്തരേന്ത്യയിലേയും ദക്ഷിണേന്ത്യയിലേയും രണ്ടു വ്യക്തികൾ അവർ ഹിന്ദുക്കളോ മുസ്ലീംകളോ ആരായാലും ശരി, മതത്തിന്റെ പേരിലല്ല യഥാർത്ഥഭാരതീയർ എന്ന നിലക്കാണ് അവർ ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇങ്ങനെയിരിക്കെ മതത്തിന്റെ പേരിൽ ദേശീയത്വത്തെ ഇല്ലായ്മചെയ്ത് ജനങ്ങളെ കബളിപ്പിക്കുന്നത് ഒരു അബദ്ധം മാത്രമായിരിക്കും.

വെറും രാഷ്ട്രീയമായ കാര്യത്തെ മാത്രം മുൻനിർത്തി മതവും ദൈവവും ഇല്ലെന്നു വിചാരിച്ച് നടക്കുന്നവരുടെ കാര്യവും അവതാളത്തിലാണ്. ചില വ്യക്തികൾ ദേശീയൈക്യത്തിന്നുവേണ്ടി ഹിന്ദുമതത്തേയും ഇസ്ലാം മതത്തേയുമെല്ലാം കൂടി കൂട്ടി യോജിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് വലിയൊരബദ്ധം മാത്രമാണ്. ആളുകൾ ഏതു മതത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നവരായാലുംശരി, ദേശീയമുന്നണിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവരാണെന്നുള്ള മനസ്ഥിതിയോടെയാണ് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു്.

അവസാനമായി, രാജ്യതന്ത്രവും മതവും രണ്ടു സമാന്തരങ്ങളായ തണ്ടുവാളങ്ങൾ (Rails) പോലെയാണ് നാം കരുതേണ്ടത്. അല്ലാതെ അവരണ്ടുംകൂടി കൂട്ടി യോജിപ്പിക്കരുത്. കണക്കുശാസ്ത്രപ്രകാരം രണ്ടു സമാന്തരരേഖകൾ "ശൂന്യം" എന്ന സ്ഥലത്താണ് ചേരുന്നതു്. അപ്പോൾ മനുഷ്യജീവിതമാകുന്ന ആ തീവണ്ടി മതവും രാജ്യതന്ത്രവുമാകുന്ന രണ്ടു തണ്ടുവാളങ്ങളിൽകൂടി സഞ്ചരിച്ച് ദൈവത്തിന്റേയും വലിയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും മോക്ഷത്തിന്റേയും ഇരിപ്പിടമായ ആ അപരിച്ഛിന്നതയിൽ (Infinity) എത്തിച്ചേരുവാനായിട്ടാണ് നാം ഓരോരുത്തരും പ്രയത്നിക്കേണ്ടത്.

കാളിപുറയത്ത് കുമാരൻ (ജൂനിയർ ഇ.)

ശവകുടീരം.

ഭാരതമണ്ഡലം പാലിച്ചഭൂപരിൽ
വീരനാം അക്ക്ബറിൻ കൊട്ടാരത്തിൽ
നന്ദനോദ്യാനസമമാകും പൂങ്കാവിൽ
സുന്ദരി ‘മംടസ്സു, പൂവറുക്കെ;
അന്തിമസൂര്യന്റെ ചെങ്കതിർതട്ടിയ-
പ്പൂന്തിങ്കൾ ശോഭതടാസ്യമാന്നു;
കാമക്കളരിപ്പയറററിഞ്ഞീടാത്ത
മീനങ്ങളാം ചെറുലോചനങ്ങൾ,
നീലാഭകോല്യമാവണ്ടിണപോലവെ
ആരാമവേദിയിൽ സഞ്ചരിപ്പൂ.
പല്ലവതുല്യമാം പാണിയാൽ പൂക്കൊട്ട-
മല്ലാക്ഷിയേന്തിയും പൂപറിച്ചും,
പുല്ലിന്നും വേദനതോന്നാത്ത ഭാവത്തിൽ
മെല്ലെ നടന്നവൾ പൊയ്കവക്കിൽ
കണ്ണാടിച്ചില്ലിൽ പതിച്ചുള്ള ചിത്രം പോൽ
വിണ്ണോർക്കും മോഹനമായ് ലസിക്കും
ഏണാക്ഷി തന്നുടെ ശോഭനവിഗ്രഹം
കാണാമപ്പൊയ്കയിൽ നോക്കുവോർക്ക്.

* * *

നിശ്ചലമായുള്ള കൃത്രിമപ്പൊയ്കയിൽ
സോത്സാഹം വീക്ഷിച്ചു നില്പാണവൻ
ഭാവനലോകത്തിലൊന്നിൽ ചരിക്കയാം
ഭാവിസാമ്രാട്ടാം കുമാരൻ ‘ഷാജി’
അല്ലെങ്കിൽ മാനസഭൂമിയിൽ ഷാജിഹാൻ
മെല്ലെ പണികയാം പ്രേമസൌധം.
ആക്കാണിപ്പൂവെന്നു ലീലയാൽ ചൊന്നവൻ
മൈക്കണ്ണിതൻ ചാരത്തെത്തും മുമ്പെ
പൂക്കളെ ഷാജിഹാൻ നേർക്കെറിഞ്ഞോതിനാൾ
‘സൂക്ഷിച്ചോ’ ഞാൻ ചൊല്ലും സമ്രാട്ടോട്!
ഒന്നുകിലായവനിച്ഛിച്ച പൂമാരി-
തന്നെയായീടാമിച്ചെയ്ത കൃത്യം.

* * *

ഇശ്ശുഭവേളതൻ സ്മാരകമല്ലെ നാ-
മാഗ്രയിൽ കാണും ‘ശവകുടീരം.’

എം. സ്വാമിനാഥ് (ജൂനിയർ)

UNIVERSITY LIBRARY.
10 OCT 1946
MADRAS.

ചെറുകഥ.

കൈക്കൂലി.

:O:

I

ധനുമാസത്തിലെ ചന്ദ്രികാസുന്ദരമായ ഒരു രാത്രി പത്തുമണി കഴിഞ്ഞിട്ടും ഉറക്കം വരായ്കയാൽ കമലം തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്ന ജാലകത്തിൽ കൂടെ പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുകയാണ്. വയലിന്റെ മറുകരയിൽ അകലെയായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും ത്രിവർണ്ണപതാക പാറിക്കളിക്കുന്നതുമായ ഒരു ചെറു കെട്ടിടത്തിന്മേലായിരുന്നു അവളുടെ ദൃഷ്ടികൾ പതിഞ്ഞിരുന്നത്. ഇടക്കിടെ ആ യുവതിയിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടിരുന്ന ദീർഘനിശ്വാസങ്ങൾ ഉള്ളിൽ തിങ്ങിയിരുന്ന വികാരങ്ങളുടെ ബഹിർഗ്ഗമനമാണെന്നൂഹിക്കാം.

പെട്ടെന്ന് വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്ന് കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പ് അകത്ത് പ്രവേശിച്ചു. "കമലം ഞാൻ ഇന്നുച്ചക്ക് പറഞ്ഞതൊന്നും നീ വിലവെച്ചില്ല. കൂടുതൽ ഗൌരവാവഹമായ ചില സംഗതികൾ പറവാനാണ് ഇപ്പോൾ വന്നത്. ശ്രദ്ധിച്ച് കേട്ടുകൊൾക." എന്നുപറഞ്ഞ് കുറുപ്പ് ഒരു കസേലമേൽ ഇരുന്നു. വെളിയിൽ നിന്നു ദൃഷ്ടിയെടുക്കാതെ കമലം പറഞ്ഞു "എനിക്ക് യാതൊന്നും കേൾക്കണ്ട. നിങ്ങൾ ദയവ്ചെയ്തു മുറിയിൽ നിന്നു പുറത്തു പോവുക".

കുറുപ്പ്:— "എന്താ നീ എന്നെ വല്ലാതെ ഭയപ്പെടുന്നപോലെ തോന്നുന്നു വല്ലോ. ഞാൻ..........."

മുഴമിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പെ കമലം പറഞ്ഞു "എങ്ങനെ ഭയപ്പെടാതിരിക്കും! എന്റെ അച്ഛനെ നിങ്ങൾ കൊന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തെല്ലാം അപഹരിച്ച് അമ്മയോ, കുടുംബമോ, ബന്ധുക്കളോ ഒന്നുമില്ലാത്ത എന്നെ അഗതിയാക്കിത്തീർത്തു പോരാഞ്ഞിട്ട് എപ്പോഴും ഇങ്ങനെ അലട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു". അവളുടെ നയനങ്ങളിൽ നിന്നു അശ്രുകണങ്ങൾ അടന്നു വീഴുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പ്:— എന്ത്! നിന്റെ അച്ഛനെ ഞാൻ കൊന്നുഎന്നൊ. നാട്ടിൽ വിഷജ്വരം പിടിച്ച് ആളുകൾ മരിക്കുന്നതൊക്കെ ഞാൻ കൊന്നിട്ടാണോ? ഗോപാലമേനോൻ മരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തുക്കളും നിന്നെ രക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരവും എന്നെയാണ് ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് എല്ലാവക്കും അറിയാം".

കമലം:— ആ അറിവ് ശരിയല്ലെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്.

കുറുപ്പ്:— (ഒരു കള്ളച്ചിരിയോടെ) കമലം, ഈ ദ്ദേഷ്യമാണ് നിനക്കു യോജിക്കാത്തതു. ഇങ്ങോട്ടു നോക്കൂ, കമലത്തിന്നു തരാൻ ഞാൻ ഒരു മാല കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു.

കമലം:—"എനിക്കു നിങ്ങളുടെ മാലയും ചേലയും ഒന്നും വേണ്ട. വേഗം പുറത്തുപോയാൽ മതി." എന്നുപറഞ്ഞു കുറുപ്പിനെ കഠിനമായ വെറുപ്പോടുകൂടി ഒന്നു നോക്കി. കുറുപ്പിന്നു കലശലായി കോപംവന്നു. അയാൾ കസേലയിൽനിന്നു ചാടിയെഴുനേററു പല്ലുകടിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "എനിക്കു മനസ്സിലായി ആരെ ക

ണ്ടിട്ടാണ് നീ ഇത്ര അഹങ്കരിക്കുന്നതെന്നു. ആ മുറിമീശക്കാരൻ തെമ്മാടിയെ ഞാൻ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അവന്റെ നീളൻകുപ്പായവും ഗാന്ധിത്തൊപ്പിയുമെല്ലാം എന്റെ പണത്തിന്നു മുമ്പിൽ എത്രനേരം നില്ക്കുമെന്നു നിനക്കു വേഗം അറിയാറാവും" കുറുപ്പ് മുറിയിൽനിന്നു പോയശേഷം കമലം ശയ്യയിൽ വീണു.

കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പ് കമലത്തിന്റെ അച്ഛനായ ഗോപാലമേനോന്റെ കാര്യസ്ഥനായിരുന്നു. മേനോൻ തന്റെ സകല സ്വത്തുക്കളും സ്വമേധയാ കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പിന്നു കൊടുത്തതായി പറയപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും വാസ്തവം അതല്ല. ഗോപാലമേനോൻ മരണശയ്യയിൽ കിടക്കുമ്പോൾ കുറുപ്പ് വ്യാജരേഖകൾ നിർമ്മിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുതലെല്ലാം തന്റെ പേരിലാക്കിത്തീർത്തു. ഇപ്പോൾ കമലത്തിനെ തന്റെ പത്നിയാക്കുവാനായി രാപ്പകൽ പരിശ്രമിക്കുകയാണ്. കമലത്തിന്നു ഇക്കാലം പതിനേഴ വയസ്സുപ്രായമാണ്. അസാമാന്യമായ ശരീരകാന്തിയും അനിതരസാധാരണമായ സ്വഭാവഗുണങ്ങളും അവളെ അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

II

മാധവമേനോനെ അറിയാത്തവരായി ആ പ്രദേശത്ത് ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ബി. എ. പാസ്സായ ആ യുവാവ് ഗവർമ്മേണ്ടുദ്യോഗം തേടിനടക്കാതെ ദേശസേവനത്തിന്നായി കച്ചകെട്ടി ഇറങ്ങുകയാണുണ്ടായത്. മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ നിർമ്മാണപരിപാടി നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിലാണ് ഇപ്പോൾ തന്റെമുഴുവൻ സമയവും വിനിയോഗിക്കുന്നത്. തീക്ഷ്ണമായ ബുദ്ധിശക്തിയും ആരേയും ആകർഷിക്കുന്ന സ്വഭാവവിശേഷവും നല്ല ദേഹസൗഭാഗ്യവുമുള്ള മേനോൻ നാട്ടുകാരുടെ മുഴുമൻ കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്നു. എങ്കിലും മാധവമേനോന്ന് അസൂയാലുക്കളായ ചിലരുടെ വൈരത്തിന്നിടയാവാതിരിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല അവരിൽ ഒരാൾ നമ്മുടെ കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പായിരുന്നു. സൽസ്വഭാവിയും കാഴ്ചയിൽ അതിയോഗ്യനുമായ മാധവമേനോൻ കമലത്തിന്റെ പ്രേമത്തിന്നു പാത്രമായതാണ് കുറുപ്പിന്റെ വൈരത്തിന്നുള്ള കാരണം.

ഒരുദിവസം സായാഹ്നത്തിൽ മാധവമേനോൻ തന്റെ വീട്ടിലിരിക്കുമ്പോൾ പൊലീസ്സിൻസ്പെക്ടരും രണ്ടു കോൺസ്റ്റബിൾമാരും പടികടന്നു വരുന്നതു കണ്ടു. ഇടക്കിടെ വീടുപരിശോധന പതിവായിരുന്നതിനാൽ പൊലീസ്സിന്റെ ആഗമനോദ്ദേശം അതുതന്നെ ആയിരിക്കുമെന്ന് മാധവമേനോൻ ഊഹിച്ചു. എന്നാൽ തന്നെ അറസ്റ്റുചെയ്യുവാനാണ് അവർ വന്നിട്ടുള്ളതെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

മാധവമേനോൻ:— "എന്തു കുററത്തിന്നാണ് എന്നെ അറസ്റ്റ്ചെയ്യുന്നത്?".

ഇൻസ്പെക്ടർ:— "കളവുകുററത്തിന്ന്".

മാധവമേനോൻ:— (ആശ്ചര്യത്തോടെ) "ഞാൻ എന്താണ് കട്ടത്?"

ഇൻസ്പെക്ടർ:— അമ്പട രസിക, ഖദർ കുപ്പായമിട്ട് കക്കാൻനടന്നാൽ കണ്ടുപിടിക്കില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു അല്ലെ. താൻ ഇയ്യിടെ കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പിന്റെ വീട്ടിൽ പോകയുണ്ടായോ?.

മാ_ മേ:— 'ഉണ്ടായി'

ഇൻ:— എന്തിന്?

മാ_ മേ:— "ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നു."

ഇൻ:— 'ആവശ്യം, അദ്ദേഹത്തിൻെറ മേശയിൽനിന്നു പണം കക്കാൻ തന്നെ".

മാധവമേനോന്നു് ഇപ്പോഴാണ് വാസ്തവം വെളിവായതു്. കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പിൻെറ അസൂയാകലുഷിതമായ മസ്തിഷ്കമാണ് തൻെറ മേൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ട കുററത്തിൻെറ ഉത്ഭവസ്ഥാനമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലായി. പോലീസുകാർ മാധവമേനോനേയുംകൊണ്ടു് സ്റ്റേഷനിലേക്കു് തിരിച്ചുപോയി.

III

മാധവമേനോനെ അറസ്റ്റുചെയ്ത വിവരംകേട്ടപ്പോൾ കമലത്തിൻെറ വദനം വ്യസനാധിക്യത്താൽ വെണ്ടപ്പൂപോലെ വിളർത്തുപോയി. പ്രിയതമനെ രക്ഷിക്കുവാൻ വല്ല മാർഗ്ഗവുമുണ്ടോ എന്നു അവൾ ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചുനോക്കി. സകലമാർഗ്ഗങ്ങളും അപര്യാപ്തങ്ങളായിതോന്നി കാരാഗൃഹത്തിലെ ദുരിതങ്ങളെപ്പററി ആലോചിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ ഹൃദയം നടുങ്ങിപ്പോയി കലങ്ങിമറിഞ്ഞ മനസ്സോടുകൂടിയാണ് അന്നവൾ ശയ്യാതലത്തിൽ വീണതു്. നിദ്രാദേവി അവളെ സമീപിച്ചതേയില്ല

കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉമ്മറത്തുനിന്നുള്ള ഒരു സംഭാഷണം കമലത്തിൻെറ ചെവിയിൽ പതിച്ചു. "നാളെ പ്രഭാതത്തിന്നുമുമ്പ് ഈ എഴുത്തും സഞ്ചിയും അദ്ദേഹത്തിന്നു് എത്തിച്ചുകൊടുക്കണം കേട്ടോ" കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പ് ഭൃത്യനായ രാമൻനായരോട് പറഞ്ഞവാക്കുകളായിരുന്നു അതു്. കമലം ചെവികൂർപ്പിച്ചുനിന്നു കേൾക്കുന്തോറും അവളുടെ ഹൃദയം ശീഘ്രമായിസ്പന്ദിച്ചുതുടങ്ങി.

പുലർച്ചക്കു മുമ്പെ രാമൻനായർ യജമാനൻെറ കല്പനനിറവേററാൻ പുറപ്പെട്ടു പടിവാതില്ക്കലെത്തിയപ്പോൾ ഒരാൾ പെട്ടെന്നു തടുത്തുനിർത്തി. "ആര്, കൊച്ചമ്മയോ? ഈ ഇരുട്ടത്തെന്തുകാര്യം ഇവിടെ?" എന്നു രാമൻനായർ അത്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു. "നിങ്ങളുടെ കയ്യിലുള്ള എഴുത്ത് ഇങ്ങോട്ടുതരു. പണം അദ്ദേഹത്തിന്നും കൊണ്ടുപോയി കൊടുത്തേയ്ക്കു" കമലം നാവിന്നു ചുവടെ പറഞ്ഞു. "അയ്യോ, യജമാനൻ അറിഞ്ഞാൽ എന്നെ കൊല്ലുമേ" എന്നു രാമൻനായർ തടസ്സം പറഞ്ഞുവെങ്കിലും ഒടുവിൽ അയാൾക്ക് കമലത്തിൻെറ നിർബ്ബന്ധത്തിന്നു കീഴടങ്ങേണ്ടിവന്നു. തൻെറ സ്നേഹശീലനായ പഴയയജമാനൻെറ പുത്രിയോട് രാമൻനായർക്ക് വാസ്തവത്തിൽ അതിരററ സ്നേഹവും വാത്സല്യവുമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അയാൾ കമലം പറഞ്ഞതുപോലെ പ്രവർത്തിച്ചതു്.

IV

മാധവമേനോൻെറ മേൽ ചുമത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കേസ്സ് വിചാരണചെയ്യുന്ന ദിവസമായിരുന്നു. അന്ന് കോടതിയിൽ ജനങ്ങൾ തിങ്ങിക്കൂടിയിരുന്നു. അന്യായഭാ

ഗത്ത് അനേകം സാക്ഷികളെ വിസ്തരിച്ചു. മാധവമേനോൻ കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പിന്റെ വീട്ടിൽ വരുന്നത് കണ്ടവരും ചുററുപാടും നോക്കിക്കൊണ്ട് ഒരു മുറിയിലേക്ക് കടക്കുന്നത് കണ്ടവരും, മേശതുറക്കുന്നത് കണ്ടവരും, പടിയിറങ്ങിപ്പോകുന്നത് കണ്ടവരും എല്ലാം അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പിന്റെ പണത്തിന്റെ ശക്തിയാണ് അവരെ ഇതെല്ലാം കാണുവാൻ സഹായിച്ചത്. താൻ യാതൊരു കുററവും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും ദൈവം മാത്രമാണ് തന്റെ സാക്ഷിയെന്നും മാധവമേനോൻ കോടതിയെ അറിയിച്ചു.

പെട്ടെന്ന് എല്ലാവരേയും അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കുമാറ് കമലം അവിടെ പ്രവേശിച്ച് താൻ പ്രതിഭാഗത്തെ സാക്ഷിയാണെന്ന് പറഞ്ഞു. മനസ്സിലുള്ള അരിശവും ഭയവും പ്രതിഫലിക്കുകയാൽ കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പിന്റെ മുഖം ഒരു പിശാചിന്റേതുപോലെയായിതീർന്നു. ശബ്ദകോലാഹലങ്ങൾക്കിടയിൽ കമലം ഉടുപ്പിന്നുള്ളിൽനിന്ന് ഒരു എഴുത്തെടുത്ത് ജഡ്ജിയുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചു. മുറിനിശ്ശബ്ദമായപ്പോൾ ജഡ്ജി അത് ഇങ്ങിനെ വായിച്ചു

ശ്രീ.

“ഇൻസ്പെക്ടർ കുഞ്ചുപണിക്കർ അവർകൾക്ക് കക്കാടത്ത് കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പ് എഴുതുന്നത്.

ഇരുനൂറ് ഉറുപ്പിക ഇതാ അയയ്ക്കുന്നു. താങ്കളുടെ സഹായത്തിന്ന് അത് മതിയായ പ്രതിഫലമാകയില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. മാധവമേനോനെ രണ്ട്കൊല്ലത്തേക്ക് ശിക്ഷിച്ചാൽ നൂറുറുപ്പികകൂടി തരുന്നതാണ്. ജയിലിൽനിന്ന് വിട്ടുവന്നാൽ ഇതുപോലെ ഒന്നുകൂടി കുടുക്കുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുമല്ലോ. നമ്മോടു കളിച്ചാലുള്ള ഫലം ആ കഴുത അറിയട്ടെ. താങ്കളുടെ സഹായമല്ലാതെ എനിയ്ക്ക് യാതൊരു ആശ്രയവുമില്ല. ഗോപാലമേനോന്റെ കഥ കഴിച്ചകാര്യത്തിൽ താങ്കളുടെ സഹായമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ തീർച്ചയായും നാടുകടത്തപ്പെടുമായിരുന്നു. താങ്കളോട് ഞാൻ എന്നെന്നും നന്ദിയുള്ളവനായിരിയ്ക്കും.

എന്ന് വിധേയൻ കുഞ്ഞുണ്ണിക്കുറുപ്പ്.”

സി. നാരായണൻനായർ
സീനിയർ ഇൻറർമീഡിയററ്.

UNIVERSITY LIBRARY,
10 OCT 1948
MADRAS.

NETAJI SUBHAS BOSE

"The task of liberating India is ours and ours alone. That responsibility we shall not cast on anybody else because that would be against our national honour."

സുഭാസ് ചന്ദ്രബോസ്സ്.

സുഭാസ് ചന്ദ്ര ബോസ്സ് 1897 ജനവരി 23_നു കേൾവികേട്ട നിയമജ്ഞനായിരുന്ന ജാനകീനാഥബോസ്സിനും, പാർവ്വതീഭായിക്കും പുത്രനായി കട്ടക്കിൽ ജനിച്ചു. അനവധി ഭാരതീയമഹാന്മാരുടെ സവിത്രിയായ ബങ്കാളിന്നു തന്നെയാണ് ഈ ഭാഗ്യവും സിദ്ധിച്ചതു്.

1913 ൽ ബോസ്സ് മട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷ പ്രശസ്തമാംവണ്ണം പാസ്സായി. ചെറുപ്പം മുതല്ക്കുതന്നെ ബോസ്സിന്നു ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസരുടേയും, വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടേയും ആദർശങ്ങളിൽ അതിയായ വിശ്വാസമാണ്. എഫ്. എ. പഠിക്കുന്ന കാലത്താണ് സുഭാസ് ഒരു ഇംഗ്ലീഷുപ്രൊഫസരോടു, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ നേരെയുള്ള അയാളുടെ പെരുമാററത്തിൽ പ്രതിഷേധിച്ചു സധൈര്യം എതിർത്തു. പ്രൊഫസരോടു മാപ്പു ചോദിക്കുവാൻ കൂട്ടാക്കാത്തതിനാൽ ബോസ്സിന്നു രണ്ടു കൊല്ലത്തേക്കു പഠിപ്പു തുടരുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇതിൽനിന്നു ചെറുപ്പം മുതല്ക്കുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ള ആത്മാഭിമാനവും, ധൈര്യവും എത്രയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. ബി. എ. ബിരുദം നേടിയ ഉടനെതന്നെ ബോസ്സ് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോയി ഐ. സി. എസ്സ്. പരീക്ഷ പാസ്സായി

രാഷ്ട്രീയ രംഗത്തിൽ.

ബോസ്സിൻെറ ജീവിതത്തിന്നു വലിയൊരു മാററം സംഭവിച്ചതു് ഇക്കാലത്താണ്. ഗാന്ധിജിയുടെ ആഹ്വാനം കേട്ടു ഐ. സി. എസ്സ്. ഡിഗ്രി വലിച്ചെറിഞ്ഞു രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിൽ ദേശബന്ധു ചിത്തരഞ്ജൻ ദാസ്സിനോടൊപ്പം പ്രവേശിച്ചതു് ഈ കാലത്തിലാണ്. മർദ്ദിതരും, ദരിദ്രരും ആയ ഇന്ത്യയിലെ പാവങ്ങളുടെ അഭ്യുന്നതിക്കും, ഭാരതത്തിൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും വേണ്ടി പോരാടേണ്ടതു ഏതൊരു ഇന്ത്യക്കാരൻേറയും ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത കടമയാണെന്നാണ് ബോസ്സ് വിചാരിച്ചതു്.

1920 ൽ മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന നിയമലംഘനത്തിൽ ബോസ്സിനെ എട്ടു മാസം കഠിനതടവിന്നു ശിക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. ഏറെ താമസിയാതെതന്നെ ബോസ്സ് പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ തൻെറ സേവനംകൊണ്ടു പ്രഖ്യാതനായിത്തീൻ. 1924 ൽ ദേശബന്ധു ദാസ്സ് കല്ക്കത്താ മേയറായപ്പോൾ ചീഫ് എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഓഫീസറായി തിരഞ്ഞെടുത്തതു ബോസ്സിനെയായിരുന്നു. 1924 ൽ ബോസ്സിനെ വീണ്ടും അറസ്റ്റ് ചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ ബർമ്മയിലുള്ള മാണ്ഡലെ ജയിലിലാണ് പാർപ്പിച്ചതു. ബർമ്മയിലെ അത്യുഷ്ണവും, കഷ്ടപ്പാടും നിമിത്തം രോഗബാധിതനായിത്തീൻ. രോഗം മൂർദ്ധന്യദശയിലെത്തിയ സമയത്തുപോലും അദ്ദേഹം ഗവർമ്മേണ്ടിന്നു കീഴടങ്ങുവാൻ ഒരുങ്ങിയില്ല. ഇതിൽനിന്നുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദേശാഭിമാനം എത്രയാണന്നു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. 1927 ലാണ് ബോസ്സിനെ വിട്ടയച്ചതു.

സെൻഗുപ്തയുടെ മരണംമൂലം ഒഴിവായിത്തീൻ കല്ക്കത്താ മേയർസ്ഥാനത്തേക്കു സുഭാസ്സ് ബാബുവിനെ ഏകകണ്ഠേന തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഇതിൽനിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു ജനങ്ങളുടെ മേൽ ഉള്ള സ്വാധീനശക്തി എത്രയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. സെൻഗുപ്തയുടെ മരണശേഷം ബോസ്സ് ബങ്കാളിൻെറ നേതാവായി. 1932 ജനവരിയിൽ സുഭാസ്ബോസ്സിനെ നിയമലംഘനത്തിന്നായി വീണ്ടും അറസ്റ്റ് ചെയ്തു. 1933 ൽ സുഭാസ്ബാബുവിന്നു ജയിൽവാസംമൂലം നഷ്ടപ്പെട്ട ആരോഗ്യം വീണ്ടെടുക്കുവാൻ വിയന്നയിലേക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. ഈ യൂറോപ്പു പര്യടന

നം ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള യൂറോപ്യന്മാരുടെ അവിശ്വാസങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കു വാൻ ഉപകരിച്ചു.

ബോസ്സിൻെറ ആഗമനം ആപൽക്കരമാണെന്നു കരുതിയ ഗവമ്മേണ്ട് 1936_ൽ ഇന്ത്യയിൽ എത്തിയ ഉടനെതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റുചെയ്തു. ഇതിനെത്തുടന്നു 1936 മെയ് 10_ാംതു ഇന്ത്യയൊട്ടുക്കം നടന്ന പ്രതിഷേധപ്രകടനങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നു പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള സ്ഥാനം എത്രയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

1938_ൽ ഹരിപുരത്തുവെച്ചുനടന്ന കോൺഗ്രസ്സ് സമ്മേളനത്തിൽ ബോസ്സിനെ അഖിലേന്ത്യാ കോൺഗ്രസ്സിൻെറ പ്രസിഡണ്ടായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. ത്രിപുരിയിൽവെച്ചുനടന്ന സമ്മേളനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഒരിക്കൽകൂടി അഖിലേന്ത്യാ കോൺഗ്രസ്സിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷനായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയുണ്ടായി.

തുടരെത്തുടരെയുള്ള ജയിൽവാസം ബോസ്സിനെ ഒരിക്കലും നിരാശനാക്കീട്ടില്ല. പൊതുജനങ്ങളെ വശീകരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ള പ്രസംഗപാടവം അനന്യസാധാരണമാണ്. മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ സന്ധിമനോഭാവം അദ്ദേഹത്തെ തീണ്ടുകപോലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ബോസ്സ് ഒരു തീവ്രവാദിയാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുന്നതിന്നു ഏതു വഴിയും സ്വീകരിക്കാമെന്നാണ് ബോസ്സിൻെറ അഭിപ്രായം.

അഭിപ്രായവ്യത്യാസംമൂലം കോൺഗ്രസ്സിൽനിന്നു രാജിവെച്ച "ഫോർവേർഡ് ബ്ലോക്ക്" എന്ന കക്ഷി ബോസ്സുരൂപീകരിച്ചതു് അടുത്തകാലത്തു നടന്ന ഒരു സംഭവമാണ്.

ഇങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് 1941 ജനവരിയിൽ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു ബോസ്സ് പെട്ടെന്നു അപ്രത്യക്ഷനായതു്. താമസിയാതെതന്നെ ബോസ്സ് മലയയിൽ എത്തുകയും ബ്രിട്ടീഷുകാരാൽ അനാഥരായി വിടപ്പെട്ട ഇന്ത്യക്കാരുടെ ഇടയിൽ വിശ്രമമില്ലാതെ പരിശ്രമിച്ചതിൻെറ ഫലമായി അടിമയായ ഭാരതഭൂമിയെ മോചിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി ഒരു സ്വയന്ത്രഇന്ത്യൻസേന രൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. "റാണി ഓഫ് ജാൻസി ബ്രിഗേഡു്" എന്ന പേരിൽ ഒരു സ്ത്രീസേനയും ബോസ്സ് രൂപീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

ബോസ്സ് രൂപീകരിച്ച "ആസാദ് ഹിന്ദു" എന്നസ്വതന്ത്രഇന്ത്യൻ ഗവമ്മേണ്ടിന്നു ജമ്മനി, ജപ്പാൻ, ഇററലി തുടങ്ങിയ സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രങ്ങൾപോലും അംഗീകരണം നല്കിഎന്നുപറയുമ്പോൾ ബോസ്സിന്നും, ഇന്ത്യൻ ദേശീയസേനയ്ക്കും ലഭിച്ച നിലയും, വിലയും എത്രമാത്രമാണെന്നു ഊഹിക്കാമല്ലോ. കഴിഞ്ഞ 200 കൊല്ലത്തിന്നിപ്പുറം അടിമയായ ഇന്ത്യക്ക് ഒരു സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യൻസേനയും, ഗവമ്മേണ്ടും ഉണ്ടായതു ഇപ്പോൾമാത്രമാണ്. ഈ സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യൻഗവമ്മേണ്ടിൻെറ കീഴിൽ ബാങ്കുകളും കച്ചവടവുംനടന്നിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാരോടു മാത്രമല്ല, വേണ്ടിവന്നാൽ ജപ്പാൻകാരോടും പൊരുതുവാൻ ഇന്ത്യൻദേശീയസൈന്യം ഒരുങ്ങിയിരുന്നു. അവർ അവസാനനിമിഷംവരെ ഭാരതഭൂമിയുടെ മോചനത്തിന്നായി പോരാടിയ വീരയോദ്ധാക്കളാണ്. ബോസ്സിനെതന്നെയാണ് ആ സ്വതന്ത്രഗവമ്മേണ്ടിൻെറ തലവനായും, ദേശീയസേനയുടെ സവ്വസൈന്യാധിപനായും തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. ഇതിൽനിന്നു ഇന്ത്യൻദേശീയസൈന്യത്തിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് "നേതാജി" യോടുള്ള ഭക്തി എത്രയാണെന്നു അനുമാനിക്കുന്നതാണ് നല്ലതു്.

പി. എ.ൻ. കൃഷ്ണമൂത്തി,

ആറാം ഫാറം.

ചെറുകഥ.

ഒരു ഉചിതകൃത്യം.

1

അന്നു സൂറത്തിൽ എന്തോ ഒരു വലിയ കോലാഹലം നടക്കുകയായിരുന്നു. ഇടക്കിടെ വെടിപൊട്ടുന്ന ശബ്ദം കേൾപ്പാനുണ്ട്. ആ പട്ടണം ആകപ്പാടെ ഇളകി മറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞതിന്നു ശേഷമാണ് ആളുകൾക്ക് ശിവജി സൂറത്താക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലായത്. ആ പട്ടണം വേഗത്തിൽ ശിവജിക്കധീനപ്പെട്ടു.

അക്കാലത്തു ശിവജിയുടെ വീര്യപരാക്രമങ്ങൾ എല്ലാവരേയും അമ്പരപ്പിച്ചിരുന്നു. മുഗളചക്രവർത്തിയായ ഔറംഗസീബ്, ബീജാപ്പൂർ സുൽത്താൻ മുതലായവർക്ക് ശിവജിയുട ശല്യംനിമിത്തം യാതൊരു പൊറുതിയുമില്ലെന്നായി. ബിജാപ്പൂർ സുൽത്താൻ തൻെറ പടനായകനായ അഫ്സുൽഖാൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ ശിവജിയുടെ നേക്കയച്ച സൈന്യം കൃത്രിമത്താൽ തോല്പിക്കപ്പെട്ടു. ശിവജിയെ ഔറംഗസീബ് ചക്രവർത്തിയുടെ മുമ്പിൽ കെട്ടിക്കൊണ്ടുവരാം എന്നു വീരവാദം പറഞ്ഞുപോയ ഷേയ്സ്ത-ഖാൻ തൻെറ വിരൽ നഷ്ടപ്പെട്ടു, പരാജയത്തോടുകൂടിയാണ് മടങ്ങിയെത്തിയത്. ഈ വിജയത്തെ തുടന്നാണ് ശിവജി സൂറത്തിനെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കിയത്. അക്കാലത്തു ഇംഗ്ലീഷുകാർ മുഗളചക്രവർത്തിമാരുടെ അനുവാദപ്രകാരം സൂറത്തിൽ വലിയ പാണ്ടികശാലകളും മററും നിർമ്മിച്ച്, ഇന്ത്യയുമായി കച്ചവടം ചെയ്തു ധാരാളം പണം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. സൂറത്തുപട്ടണം കീഴടക്കിയപ്പോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ പാണ്ടികശാലകളും ശിവജിക്കധീനപ്പെട്ടു. ഇംഗ്ലീഷുകച്ചവടക്കാരിൽ ഒരാളായിരുന്ന "പീററർ" വളരെ വിലപിടിച്ചതും, വിശേഷപ്പെട്ട രത്നങ്ങൾ പതിച്ചതും, തൻെറ പൂർവ്വികസ്വത്തും ആയ ഒരു സ്വർണ്ണച്ചങ്ങല, പാണ്ടികശാലകളുടെ കൂടെ നഷ്ടപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു അത്യന്തം കുണ്ഠിതപ്പെട്ടു. സായ്പ് തനിക്കതു വീണ്ടുകിട്ടുവാൻ എന്താകുന്നു വഴിയെന്നാലോചിച്ചുനോക്കി. എന്നാൽ അയാൾക്കു യാതൊരു യുക്തിയും തോന്നിയില്ല. അയാൾ പലരിൽനിന്നും ശിവജിയുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളെപ്പററി കേട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു അയാൾ ശിവജിയുടെ അടുക്കൽ പോയി അപേക്ഷിച്ചാൽ ആ ചങ്ങല മടക്കിക്കിട്ടുമെന്നു ബോധപ്പെട്ടു.

പീററർ ശിവജിയുടെ വാസസ്ഥലത്തെത്തി. ശിവജിയുടെ ദീർഘനയനങ്ങളും വിരിഞ്ഞ മാറിടവും, ക്രൂരതയോടുകൂടിയുള്ള നോട്ടവും, വീരശ്രീ കളിയാടിയിരുന്ന മുഖഭാവവും സായ്പിനെ അത്യന്തം വിസ്മയിപ്പിച്ചു. അയാൾക്കു തൻെറ ചങ്ങല ലഭിക്കുമെന്നുള്ള ഉത്സാഹം ശിവജിയെ കണ്ടപ്പോൾ ദൃഢപ്പെട്ടു. ഏറെ താമസിയാതെ പീററർ തനിക്കുപററിയ നഷ്ടത്തെപ്പററി ആ മഹാരാഷ്ട്രനായകനോടുണർത്തിക്കുകയും അദ്ദേഹം ആ ചങ്ങല സായ്പിന്നു സന്തോഷത്തോടെ സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതു കൂടാതെ കുറച്ചു ദിവസം തൻെറ അതിഥിയായി താമസിക്കേണമെന്നുകൂടി ആ മഹാനുഭാവനായ ശിവജി സായ്പിനോടു പറയുകയും ചെയ്തു. അതനുസരിച്ചു പീററർ അവിടെ കുറച്ചു ദിവസം താമസിക്കുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

II

സമയം സന്ധ്യയാവാറായിരിക്കുന്നു. ഒരുദ്യാനത്തിലുള്ള ഒരു കൽത്തിണ്ണമേൽ പീററർ താടിക്കൊരു കൈകൊണ്ടു ഊന്നുകൊടുത്തു നിശ്ചഞ്ചലനായി ഇരിക്കുകയായി

രുന്നു. അസ്തമയ സൂര്യന്റെ അരുണകിരണങ്ങളേററു ആ ഉദ്യാനം പ്രശോഭിതമാക്കപ്പെട്ടു. പല നിറത്തിലുള്ള നാനാതരം കുസുമങ്ങളും പച്ചനിറത്തിലുള്ള ലതകളും നിറഞ്ഞ ആ ഉദ്യാനം ഏതൊരു നേത്രത്തിന്നാണാഹ്ലാദം നൽകാത്തതു്? മന്ദമാരുതൻ ചെടികളെ മന്ദംമന്ദം തലോടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷികളുടെ കളനിസ്വനവും, കാററടിക്കുമ്പോഴുണ്ടായിരുന്ന ശബ്ദവുമല്ലാതെ അവിടെയുള്ള നിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിക്കുവാൻ അവിടെ യാതൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചിത്രശലഭങ്ങൾ കുസുമങ്ങളോടു കുശലപ്രശ്നം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതൊന്നും സായ്പിന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്നില്ല. അയാൾ എന്തോ ഒരു ചിന്തക്കടിമപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. അയാൾ ഒരു സമയം താൻ ബാല്യകാലത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ വഷങ്ങളെപററിയായിരിക്കാം ആലോചിക്കുന്നതു്.

എന്തോ ഒരു ശബ്ദം! പീററർ ഞെട്ടിയെഴുനേററു പിന്നോക്കം തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച എന്തായിരുന്നു? ഏകദേശം അമ്പതു വാര ദൂരത്തായി ഒരാൾ നടന്നു വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു അയാൾ അറിയാതെകണ്ടു ഖഡ്ഗപാണികളായ വേറെ നാലാളുകൾ അയാളെ അനുഗമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ എന്തോ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു പിറകോട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ തന്നെ അനുഗമിക്കുന്നവരെ കണ്ടു. അയാൾ തന്റെ വാളെടുത്തതും മററവർ അയാളുടെ നേക്കു ചാടിയതും ഒന്നായിക്കഴിഞ്ഞു. സായ്പ് തന്റെ തോക്കെടുത്തു അവരുടെനേക്കു പാഞ്ഞടുത്തു. വാളുകൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടുന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു ആ ഉദ്യാനം മുഖരിതമായി. ഇതിനിടയിൽ "അയ്യോ" എന്നൊരാത്തനാദം പുറപ്പെടുകയും എതിരാളികളിലൊരുവൻ യമപുരിയിലേക്കയക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അവനെത്തുടന്നു വേറൊരുവനും കൂടി ആഗതന്റെ വാളിന്നിരയായി ശേഷിച്ച രണ്ടാളുകളിലൊരുവൻ ആഗതനെ കൊല്ലുവാനായി വാളുയത്തിയതും, സായ്പിന്റെ തോക്കിൽനിന്നു വെടിപൊട്ടിയതും ഒന്നായി കഴിഞ്ഞു. അവൻ അതോടുകൂടി ഗതപ്രാണനായി നിലംപതിച്ചു. ശേഷിച്ച എതിരാളി മരണഭയം നിമിത്തം വേഗം ആയുധംവെച്ചു കീഴടങ്ങി.

ആഗതന്റെ വാളിന്മേലുള്ള രക്തമെല്ലാം തുടച്ചുകളഞ്ഞു അതുറയിലിട്ടു. അദ്ദേഹം സായ്പിനെ നോക്കി ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചു. അവരുടെ നേത്രങ്ങൾ പരസ്പരമിടഞ്ഞു. സായ്പ് അപ്പോൾ അവിടെകണ്ടതു ശിവജിയെ, അതേ, ഭാരതാംബയുടെ അ വീരസന്താനത്തെയല്ലാതെ മററാരേയുമായിരുന്നില്ല. ഇരുപേരും കുറച്ചുനേരം പരസ്പരം ബദ്ധാശ്ലേഷരായി സ്ഥിതിചെയ്തു. അതിന്നുശേഷം ശിവജി ഇപ്രകാരം സായ്പിനോടു പറഞ്ഞു, "അല്ലയോ സോദരാ, ഞാൻ അങ്ങയോടു എന്റെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടുള്ള നന്ദി എങ്ങിനേയാകുന്നു പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടതു്?" ശേഷിച്ചവനിൽനിന്നു ശിവജിയെ ആക്രമിച്ചവർ പണം മോഷ്ടിക്കുവാനായി വന്ന ചില കള്ളന്മാരാണെന്നവക്കു മനസ്സിലായി.

അന്നു രാത്രി മററുള്ള മഹാരാഷ്ട്രപ്രമാണികളെ വിളിച്ചുവരുത്തി ശിവജി അന്നുണ്ടായ സംഭവങ്ങൾ വിവരിച്ചു പറയുകയും തന്നെ രക്ഷിച്ചതു പീററാണെന്നു പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ അവർ പരസ്പരം മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി അത്ഭുതപരതന്ത്രരായി സ്ഥിതിചെയ്തു. ശിവജി സായ്പിനെ പലവിധ സമ്മാനങ്ങൾ നൽകി സന്തോഷിപ്പിച്ചയച്ചു.

ടി. നാരായണൻകുട്ടി.
ആറാം ഫോറം സി.

ശാസ്ത്രജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി: അതൊരനുഗ്രഹമോ ശാപമോ?

ലോകത്തിൻെറ ഉത്ഭവം, വളച്ച് എന്നീ സംഗതികളെപ്പററി ക്രൂലങ്കഷമായി പര്യാലോചിക്കുന്നപക്ഷം ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്നും മനുഷ്യസമുദായത്തിന്നും തമ്മിലുള്ള അഭേദ്യമായ ബന്ധം നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിയ്ക്കുന്നതാകുന്നു. ലോകം ദൈനംദിനം പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടു ഇരിയ്ക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ആവശ്യങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും നടക്കാനാവാത്തവിധം വദ്ധിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നു. അവരുടെ ഉന്നമനമനസ്ഥതി വ്യോമമണ്ഡലത്തിൽ കൂടുതൽ ഉയർന്നുയർന്നു യാനംചെയ്യുകയും കോട്ടകൾ ചമയ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ നവംനവങ്ങളായ ആവശ്യങ്ങളും ആദർശങ്ങളും, അഭിപ്രായങ്ങളും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഈ ലോകത്തിൻെറ പുരോഗമനത്തിന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞാനം അവശ്യം ആവശ്യമാണെന്നുള്ളത് പകൽ വെളിച്ചംപോലെ പരമാത്ഥമായ ഒരു സംഗതിയാണ്.

ശാസ്ത്രജ്ഞാനം മനുഷ്യക്ക് ചെയ്തിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ അനന്തമാണ്. ഇന്നത്തെ ജീവിതസൌകര്യങ്ങളുടെ ഇത്ര മികച്ച സ്ഥാനത്തിന്ന് നാം ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനോട് എത്രമേൽ കടപ്പെട്ടവരാണെന്ന് പറഞ്ഞറിയിയ്ക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. വെറും മരവുരിയുടുത്ത് പാകംചെയ്യാത്ത ഫലമൂലാദികൾ ഭക്ഷിച്ച് പുല്ലിലും പൂഴിയിലും മരക്കൊമ്പുകളിലും കിടന്നുറങ്ങിയിരുന്ന ആദിമനിവാസികളെവിടെ-ആശാസ്യമായ നിലയിൽ പാകംചെയ്ത സ്വാദുക്കളായ ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ സമൃദ്ധിയായിചെലുത്തി പട്ട് തുടങ്ങിയ മൃദുലങ്ങളായ തുണികൾകൊണ്ട് പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ തുന്നിയുണ്ടാക്കിയ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച്, വൈദ്യുതപങ്കകളുടെ കീഴിൽ പട്ടുമെത്തകളിലും സോഫകളിലും ശയിച്ച് സുഖിച്ചു വാഴുന്ന ഇന്നത്തെ പരിഷ്കൃതജനങ്ങളെവിടെ! അത്ഭുതജനകമായ ഈ താരതമ്യചിന്തനത്തിന്നിടവരുത്തിയത് ശാസ്ത്രജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയല്ലെങ്കിൽ മററെന്താണ്? പുരാതനകാലങ്ങളിലെ യാത്രാസൌകര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചൊന്നാലോചിയ്ക്കുക. മനുഷ്യപാദങ്ങളല്ലാതെ യാതൊരു വാഹനങ്ങളുമില്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നില്ലേ? ക്രമേണ മനുഷ്യർ വലിച്ചോടുന്ന വാഹനങ്ങളുണ്ടായി. പിന്നീട് ചെറുതരം ആവിയന്ത്രങ്ങളും മററും അവയുടെ സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കി. ഇന്നാകട്ടെ മികച്ചനിലയിലുള്ള ആവിയന്ത്രങ്ങൾ ത്വരിതഗമനംചെയ്യുന്ന മോട്ടോർ വാഹനങ്ങൾ, ആകാശഗമനത്തിന്നുപകരിയ്ക്കുന്നവ്യോമയന്ത്രങ്ങൾ, പുരാതനകാലത്തെ നൌകകളെവെല്ലുവിളിയ്ക്കുന്ന വമ്പിച്ച ജലയാനപാത്രങ്ങൾ, വൈദ്യുതതീവണ്ടികൾ, ട്രാമുകൾ എന്നിവ വരുത്തിച്ചേത്തിട്ടുള്ള യാത്രാസൌകര്യങ്ങൾ തെല്ലൊരു തലകറങ്ങലോടുകൂടിയല്ലാതെ ഓമ്മിക്കുവാൻ എതൊരുത്തന്നും അസാദ്ധ്യമായിരിയ്ക്കും. എന്നാൽ ഇതിൻെറയെല്ലാം ഉത്ഭവം എവിടെനിന്ന്? ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിൽ മനുഷ്യന്ന് വന്നുചേന്നിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധിയിൽ നിന്നുതന്നെ.

ശാസ്ത്രജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി മനുഷ്യലോകത്തിന്ന് ഒരനുഗ്രഹമാണെന്നുള്ളതിന്ന് ഒരുത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണ് ഇന്നത്തെ വാത്താവിതരണ പദ്ധതി. കേവലം കുറച്ച് നാഴികകൾ മാത്രം ദൂരസ്ഥമായ മനുഷ്യരെ ഒരു വിവരമറിയിയ്ക്കാൻകൂടി പ്രയാസ

മായ ഒരു കാലത്തിൽ നിന്നും നാമിന്നെവിടെയെത്തിയിരിയ്ക്കുന്നു. ആറായിരത്തില ധികം നാഴിക ദൂരമുള്ള ലണ്ടനിൽനിന്നും ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾകൊണ്ട് ഒരുവി വരം ഇന്ത്യയിലെത്തിയ്ക്കുവാൻപകരിയ്ക്കുന്ന ഇന്നത്തെ കമ്പിയില്ലാക്കമ്പി, കമ്പി ത്തപ്പാൽ, കേബിൾ പദ്ധതി എന്നിവ ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിൻെറ സന്താനങ്ങൾ തന്നെ യാണ്. ദൂരഭാഷിണി ഉച്ചഭാഷിണി എന്നിവയും ശാസ്ത്രജ്ഞാഭിവൃദ്ധിയുടെ ഫലങ്ങ ൾ തന്നെയാണ്. മനുഷ്യൻെറ സുഖത്തിന്നുവേണ്ടി മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്ന പല നവീനോപകരണങ്ങളും ശാസ്ത്രം ലോകത്തിന്ന് പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സ്വനഗ്രാ ഹി, വൈദ്യുതവിളക്കുകൾ, വൈദ്യുതപങ്കകൾ എന്നിവ ഈ ഇനത്തിൽ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ്. പ്രക്ഷേപണം ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിൻെറ ഒരു വമ്പി ച്ച നേട്ടംതന്നെയാണ്. ഇതും ഇതിനോടനുബന്ധിച്ച ചലൽചിത്രവും മനുഷ്യ ൻെറ സുഖത്തിന്നും അതേസമയത്ത് ലോകജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കും സഹായിയ്ക്കുന്ന വയാകുന്നു.

ഇന്നത്തെ വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കും ശാസ്ത്രജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിതന്നെയാണ് ഒന്നാമത്തെ കാരണം. മനുഷ്യകരങ്ങൾകൊണ്ടുമാത്രം നടത്തിയിരുന്ന വ്യവസായ ങ്ങൾ ഇന്നുവളരെ ക്ഷീണിച്ചുപോയി. പട്ടണമാകെ ഞെട്ടിക്കുന്നശബ്ദവും ലോകരെ ശ്വാസം മുട്ടിയ്ക്കുന്ന ധൂമവും ഉണ്ടാക്കുന്ന വമ്പിച്ച യന്ത്രശാലകൾ നടത്തുന്ന വ്യവ സായം ഇന്ന് അവയുടെ സ്ഥാനം കൈക്കൊണ്ടു. ജീവിയ്ക്കുവാനിതാണ് നല്ല മാർഗ്ഗ മെന്നറിഞ്ഞു് ജനങ്ങൾ യാന്ത്രികവ്യവസായങ്ങളിൽ ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു തുടങ്ങി. അങ്ങിനെശാസ്ത്രം വിദ്യാഭ്യാസാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കും ഒരു കാരണമായിത്തീർന്നു. ഇന്നത്തെപ രിഷ്കരിച്ച രീതിയിലും ഈ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയും സാങ്കേതിക പരിശീലനങ്ങളും മററും ശാസ്ത്രജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിമൂലം പുരോഗമിയ്ക്കുന്ന ലോകത്തിനോടൊന്നിച്ച് ചരിയ്ക്കുവാൻവേണ്ടപ്രാപ്തിയും പ്രാവീണ്യവും മനുഷ്യനുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാൻ മാത്രം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയാകയാൽ വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ മനുഷ്യനു വന്നുചേർന്ന സക ല ഉയർച്ചകളുടേയും അടിസ്ഥാനം ശാസ്ത്രമാണെന്നുതന്നെ വേണം പറയുവാൻ. ഇ ങ്ങിനെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി മനുഷ്യന്ന് പല വിധത്തിലും ഒരനുഗ്രഹമായിത്തീ ർന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് നമുക്ക് കാണുവാൻ കഴിയും.

ഇനി ശാസ്ത്രജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിമൂലം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ദോഷങ്ങളെക്കുറി ച്ചൊന്നാലോചിക്കുക. സർവ്വപ്രധാനമായി മനുഷ്യൻെറ ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഉയർച്ച യെ അത് ബലമായി പ്രതിരോധിയ്ക്കുന്നുവെന്നുതന്നെ പറയാം. നശീകരണത്തിന്നു പകരിയ്ക്കുന്ന യന്ത്രസാമഗ്രികൾ കയ്യിൽവെച്ചുകൊണ്ട് ഉന്നമനേച്ഛുവായ ഒരു ജനത മൌനം അവലംബിക്കുക എന്നത് വിചാരിയ്ക്കുപോലും വയ്യ. ഈ ഉപകര ണങ്ങൾകൊണ്ടു പ്രബലനായിത്തീർന്ന ഒരുവൻ തൻെറ യഥാർത്ഥസ്ഥിതിമറക്കുന്നു; പരദ്രവ്യം കാംക്ഷിയ്ക്കരുതെന്ന വാക്യം വിസ്മരിയ്ക്കുന്നു; സമസൃഷ്ടികളോടും സ്വസ ഹോദരങ്ങളോടുപോലുമുള്ള തൻെറ കടമ അവൻെറ ബുദ്ധിയോട് വിട ചോദി യ്ക്കുന്നു. സ്വപ്നരിലും വെച്ചു പ്രബലനായിത്തീരണമെന്ന ആഗ്രഹം അവൻെറ മന

സ്സിൽ കുടികൊള്ളുന്നു. അങ്ങിനെ അവൻ ഒരു ദുർമ്മോഹിയും അക്രമിയും ആയിത്തീരുന്നു. അവസാനം അവൻ തന്റെ നശീകരണശക്തി പ്രയോഗിച്ച് തന്റെ ഉയർച്ചയ്ക്ക് കാരണമായവരെപ്പോലും നശിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിലധികം ആത്മീകമായി മനുഷ്യൻ അധഃപ്പതിയ്ക്കുകയെന്നത് സംഭാവ്യമാണോ?

രണ്ടാമതായി ലോകസമാധാനം നാമമാത്രാവശേഷിതമായിത്തീരുവാനുള്ള മുഖ്യകാരണം മനുഷ്യന്റെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി ഒന്നു മാത്രമാണ്. അന്യോന്യധാരണയോടും, സമസൃഷ്ടിസ്നേഹത്തോടും, ഈശ്വരഭയത്തോടും, സത്യബോധത്തോടും, കൃത്യനിഷ്ഠയോടും കൂടിനമ്മുടെ പൂർവികന്മാർ കാലം കഴിച്ചുപോന്ന ആ ദിനങ്ങൾ എത്ര സമാധാനപരങ്ങളായിരുന്നു! ഹൃദയാവർജ്ജകങ്ങളായ ആ സുദിനങ്ങൾ ഇങ്ങിനിവരാതവണ്ണം ഭൂമുഖത്തിൽനിന്നും അപ്രത്യക്ഷമായിക്കഴിഞ്ഞു. സ്വപ്നതുല്യമായ അവയുടെ ഓർമ്മയെങ്കിലും നമുക്ക് സന്തോഷംതരുമെങ്കിൽ നാം ചരിതാർത്ഥരായി. ആഗ്രഹം വർദ്ധിച്ചതോട്കൂടി സമാധാനം ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങി. കൊലയും, കൊള്ളയും, ചതിയും, വഞ്ചനയും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. മനുഷ്യന്റെ ക്രൂരബുദ്ധിയ്ക്ക് സഹായമാംവണ്ണം ശാസ്ത്രം അവന്ന് കുറെ ഭയങ്കരനശീകരണ യന്ത്രങ്ങളും നൽകി. അവ അതിരില്ലാതെ ഉപയോഗിയ്ക്കുവാൻ മനുഷ്യന്റെ കൈകൾ മടിച്ചില്ല. ഇത്തരം രാഷ്ട്രങ്ങൾ ചെറുരാജ്യങ്ങളെ വിഴുങ്ങി. വമ്പിച്ചരാഷ്ട്രങ്ങൾ ഇടത്തരം രാഷ്ട്രങ്ങളെ കീഴടക്കി. ഇങ്ങിനെ ശക്തി ശക്തിയോടുമല്ലടിച്ചു. ആഗ്രഹം ആഗ്രഹത്തിനെ വെല്ലുവിളിച്ചു. സകല രാജ്യങ്ങളും ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടേയും തണലിൽ രക്ഷ തേടി. അങ്ങിനെ ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധവും ലോകചരിത്രത്തിൽ രക്തലിപികളാൽ അങ്കിതമായി. എന്നിട്ടും തീർന്നിട്ടില്ല ദുർമ്മോഹികളുടെ സാമ്രാജ്യദാഹം.

ശാസ്ത്രീയഗവേഷണങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്ബോമ്പ്. അത് ഇന്ന് വരുത്തിക്കൂട്ടിയിട്ടുള്ള ജനനാശവും ധനനഷ്ടവും എഴുതിയോ പറഞ്ഞോ അറിയിയ്ക്കുക അസാദ്ധ്യമത്രേ. ജപ്പാനിലെ ചില പട്ടണങ്ങളിൽ കുറച്ചു ജനങ്ങൾ മാത്രമേ ബാക്കിയുള്ളു. യുദ്ധംചെയ്യുന്ന ഭടന്മാർമാത്രമല്ല കേവലം നിരപരാധികളായ സാധാരണക്കാരും കോടിക്കണക്കിൽ മരിയ്ക്കേണ്ടിവന്നത് എത്ര ഭയങ്കരം! ക്രമത്തിൽ ടോർപ്പിഡോ, യു. ബോട്ട്, വിഷവാതകം, ടിയർഗാസ് എന്നിവ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. ഇവയുടെയെല്ലാം രംഗസംവിധാന വിദഗ്ദ്ധമാണ് മനുഷ്യന്റെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി. അവയും അവയാലാകുന്ന നാശനഷ്ടങ്ങൾ വരുത്തിക്കൂട്ടി, തീർന്നിട്ടില്ല എന്നിട്ടും! അവസാനമായി അതാ 1945 അവസാനത്തിൽ ബോമ്പുകളിൽ മികച്ച പരമാണുബോമ്പും പ്രത്യക്ഷമായി. ജപ്പാനിലെ ഹിറോഷിമ നാഗസാക്കി പട്ടണങ്ങളിൽ ഓരോററ ആററം ബോമ്പു വരുത്തിച്ചേർത്ത ഭയങ്കര നാശങ്ങൾ വിവരിച്ചുകേൾക്കുന്നതുപോലും ഒരു ഹൃദയമുള്ള മനുഷ്യന്ന് അസാദ്ധ്യമായിരിയ്ക്കും. ഈ വക നശീകരണോപകരണങ്ങളുടെ പ്രയോഗം നിയന്ത്രിക്കുവാൻ ചെയ്തു വരുന്നശ്രമം ഫലപ്രദമായാൽ മാത്രമേ സമാധാനപ്രിയരായ ജനങ്ങൾക്ക് ഇനി ഈലോകത്തിൽ സ്ഥാനമുള്ളു.

ശാസ്ത്രം വ്യവസായത്തിൽ വരുത്തിക്കൂട്ടിയ അഭിവൃദ്ധി കുടിൽവ്യവസായങ്ങളേയും മററം വല്ലാതെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തി. വമ്പിച്ചതോതിൽ മൂലധനം നിക്ഷേപിച്ചു യാന്ത്രികവ്യവസായം നടത്തുവാൻ പ്രാപ്തിയില്ലാത്ത പല രാജ്യങ്ങളും വല്ലാത്ത കുഴക്കിലായിട്ടുണ്ട്. കൈത്തൊഴിൽ കൊണ്ട് മാത്രം ജീവിയ്ക്കുന്ന ജനങ്ങൾ പട്ടിണിയിലും രോഗത്തിലും പെട്ട് കഷ്ടപ്പെട്ടുതുടങ്ങി ഈ വിഷയത്തിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി സാധുക്കളുടെ ഒരു ശത്രുവായിത്തീൎന്നു.

ഇങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ ശാസ്ത്രം ഒരനുഗ്രഹവും അതേസമയത്ത് ശാപവുമാണെന്നു കാണാം. എങ്കിലും തങ്ങളുടെ വിവേകബുദ്ധി കുറച്ചൊന്നുപയോഗിയ്ക്കുന്ന പക്ഷം മനുഷ്യൎക്ക് ഇതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളെ വിജയകരമായി തടുക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കുമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ശാസ്ത്രജ്ഞാനം മനുഷ്യന്ന് അത്യാവശ്യമാണ്. എന്നാൽ അതിന്റെ ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിയ്ക്കുവാൻ ആത്മജ്ഞാനവും അവശ്യം ആവശ്യമത്രേ. അനിയന്ത്രിതമായ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം അനിഷ്ടപ്രദമാണ്. അതിന്റെ വികൃതികളിൽ ലോകസമാധാനം കുരങ്ങനു കിട്ടിയ പൂമാലപോലെ ഛിന്നഭിന്നമാകും. അതിനാൽ ആത്മജ്ഞാനം കൊണ്ടും വിവേകബുദ്ധികൊണ്ടും നാം ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തെ നിയന്ത്രിയ്ക്കണം. അതിന്റെ ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിയ്ക്കണം. എന്നാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി ലോകത്തിന്നു ഒരനുഗ്രഹം മാത്രമായിത്തീരുന്നതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ,

നൂതനസംസ്കാരങ്ങളായിരമായിരങ്ങ–
ളീധരയിങ്കൽനിത്യമുയൎന്നുവന്നാൽപോലും
കാൎയ്യമില്ലഹോ നമ്മളന്യത്ര മനുജരെ–
സ്സോദരഭാവാൽകണ്ടു് സൌഹാൎദ്ദംപുലൎത്തായ്കിൽ.

അതിനാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തെ മനുഷ്യന്നനുഗ്രഹമാക്കാൻ നമ്മുടെ വിവേകം ഉപകരിയ്ക്കട്ടെ!

കെ. ബാലകൃഷ്ണമേനോൻ,
(സീനിയർ ഇന്റർ)

സാഹിത്യവും ജീവിതവും.

"കലകലയ്ക്കു വേണ്ടി" എന്ന വാദം പ്രബലപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നകാലത്ത് സാഹിത്യവും സാഹിത്യത്തിന് വേണ്ടിത്തന്നെയാണ് നിലകൊള്ളുന്നതെന്നുള്ള അഭിപ്രായവും തഴച്ചുവളരുകയുണ്ടായി. എന്നാലിന്നത്തെ ജീവിതത്തിൽ ആ അഭിപ്രായത്തിന്ന് പ്രസക്തിയില്ലെന്ന് പറയുന്നത് അതിശയോക്തിയായിരിയ്ക്കില്ല; തീർച്ച തന്നെ.

ലോകം കാലഃത്തൊടൊപ്പം അതിവേഗം മുന്നോട്ടുപോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അപ്രതിഹമായ ഈ പുരോഗതിയിൽ കാലത്തിനെ അനുധാവനം ചെയ്യാനേ മനുഷ്യന് കഴിവുള്ളൂ. മനുഷ്യന്റെ ആശയങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും ഈ പുരോഗമനം മൂലമായി അടിയ്ക്കടി മാറിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. ഈ മാററങ്ങളുടെകൂട്ടത്തിൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഗതിയ്ക്കും ഗണ്യമായ ഒരു മാററം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.

സാഹിത്യം അതിന്റെ മുമ്പിൽത്തുറന്നുകിടക്കുന്ന രണ്ടുമാർഗ്ഗങ്ങളാണു പ്രധാനമായികാണുന്നത്. ഒന്ന് സുഖത്തിന്റേയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും ജ്ഞാനത്തിന്റേയും ഏകികൃതമായ ഒരു സുഗമപന്ഥാവാണ്. മറേറതാകട്ടെ അസംസ്കൃതവും, അജ്ഞതാജടിലവും, ദുഃഖപൂർണ്ണവുമായ ഒരു ദുർഗ്ഗമമാർഗ്ഗമാണ്. ഇതിലേതു് തിരഞ്ഞെടുക്കേണമെന്ന് സാഹിത്യംതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ട ഒരു പ്രശ്നമാണ്. ഒരു പുറത്ത് സുഖസംസ്കാരജ്ഞാനങ്ങളുടെ ഉത്തുംഗസോപാനത്തിൽനിന്നു ഒരുക്കൂട്ടർ കേവലം വിനോദത്തിന്നായി സാഹിത്യത്തെ മാടിവിളിക്കുന്നു. മറുപുറത്ത് അജ്ഞതയുടെയും, സംസ്കാരാഭാവത്തിന്റേയും, വ്യഥയുടേയും, ചീഞ്ഞളിഞ്ഞ ദുർഗ്ഗന്ധംവമിക്കുന്ന, അഗാധഗർത്തങ്ങളിൽനിന്നു തങ്ങളെ രക്ഷിക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞു് മറെറാരുക്കൂട്ടർ മുറവിളിക്കൂട്ടുന്നു. സാഹിത്യത്തിന്നാലോചിച്ച് നില്ക്കുവാൻ സമയമില്ല. ആവശ്യക്കാരിരുക്കൂട്ടരും പിടിയും വലിയുമാരംഭിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ആദ്യത്തെ ഭാഗത്ത് നിന്ന് തന്നെ ഒരുക്കൂട്ടർ ഓടിവന്ന് രണ്ടാമത്തേവരെ സഹായിക്കുന്നു. ജയമണഞ്ഞതു രണ്ടാമത്തെക്കൂട്ടർതന്നെയാണ്. ഇനി ആ അസൂയാകാലുഷ്യങ്ങൾകരുതാതെ അസുഖത്താൽ നെററിചുളിക്കാതെ പരാജിതരും വിജയികളുടെ പക്ഷത്തുചേർന്ന് പിന്നീടുള്ളവഴി സുഗമമാക്കുകയേ നിർവ്വാഹമുള്ളൂ.

സാഹിത്യം പലദശകളേയും കടന്നുപോന്നിട്ടുണ്ട്. സ്വയം ആസ്വാദനത്തിന്നായും തനിയ്ക്ക് വേണ്ടപ്പെട്ടവരെ ആസ്വദിപ്പിക്കുന്നതിന് വേണ്ടിയും മാത്രം തൂലികയെടുത്തിരുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാർ മുമ്പുണ്ടായിരുന്നു. രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രീണനാർത്ഥം തങ്ങളുടെ സാഹിത്യവാസനകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്ന സദസ്യരും പണ്ടത്തെ രാജസദസ്സുകളിലുണ്ടായിരുന്നു. കാലംമാറിക്കഴിയുന്നഃതാടോപ്പംതന്നെ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശത്തിനും സ്വഭാവത്തിനും മാററങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

നമുക്ക് ഇനി "ജീവിത"ത്തെ സാമാന്യമായി ഒന്ന് സ്പർശിച്ചുനോക്കാം. മനുഷ്യന് പുനഃരാഗമനം ആവശ്യമാണ്. പക്ഷെ അത് സർവ്വതോമുഖമായിരിക്കണം. ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ ശാസ്ത്രംകൊണ്ട് തന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയുടെ മഹിമ പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ അത്യുന്നതമായ ഒരു മണിമാളികപണിയുന്നു. പക്ഷെ അതിന്റെപണി പൂർത്തിയാകുന്നതോടൊപ്പം അവന്റെഹൃദയം ശൂന്യമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും. അതിന്റെസ്ഥാനത്ത് ചിന്തകക്ക് കാണാൻകഴിയുന്നത് അത്യഗാധമായ ഹൃദയശൂന്യതയുടെ ഭയങ്കരഗർത്തമാണ്. അത്രയ്ക്കധഃപതിച്ചുകഴിഞ്ഞു മനുഷ്യന്റെഹൃദയസംസ്കാരം. കഴിഞ്ഞ അഞ്ചാറുകൊല്ലക്കാലത്ത്, ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ തലച്ചോറ് അവിശ്രമം പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിന്റെഫലമായി മനുഷ്യാത്മാക്കൾ, എത്ര കോടികോടി മനുഷ്യാത്മാക്കൾ, നിത്യവിശ്രമമടഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയശൂന്യത, അക്ഷന്തവ്യമായതരത്തിൽ, ലോകനീതികളുടെ സർവ്വസീമകളേയും അതിലംഘിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതിനി കണ്ടുപൊറുക്കുക ലോകത്തിലെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ ശതമാനം മാത്രമുള്ള ഹൃദയാലുക്കൾക്ക് സാദ്ധ്യമല്ല.

ഓരോ നാട്ടിലും അനീതിയും, അക്രമവും, സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ പല രൂപങ്ങളുമണിഞ്ഞു കുഴപ്പങ്ങളും ലഹളകളും സൃഷ്ടിക്കും. സാമുദായികാനാചാരങ്ങളുടെ ദുഷ്ഫലങ്ങൾ നമ്മുടെ ദൈനന്ദിനജീവിതത്തെ സാരമായി സ്പർശിക്കുന്നു. സമുദായത്തിലെ ആചാരങ്ങൾ പണ്ടുള്ളവർ സൃഷ്ടിച്ചതു എന്തു സദുദ്ദേശത്തിന്നു വേണ്ടിയായാലും ശരി, മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയശൂന്യത വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതോടൊപ്പം അതിന്റെ വ്യക്തമായ ഒരു പ്രതിബിംബവും ഈ ആചാരങ്ങളിൽ പ്രസ്ഫുടമായി പതിയാതിരിയ്ക്കില്ല. കേരളീയരെക്കുറിച്ചു നോക്കുന്നപക്ഷം നമുക്കെന്തു കാണാൻ കഴിയും? കേരളം അയിത്തത്തിന്റെ അരമനയാണ്. കേരളം ക്രൂരങ്ങളായ സാമുദായികനീതികളുടെ ക്രൂത്തരങ്ങാണ്. ഇന്നത്തെ കേരളം ഇതിന്നെല്ലാം പുറമെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ബലിഷ്ഠഹസ്തങ്ങളിൽ കിടന്നു ഞെരുങ്ങുകയാണ്.

ഈ കാര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം ജനങ്ങൾ ഏതു വിധത്തിൽ പരിഹാരം തേടി? മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികൾ എളുപ്പത്തിൽ പതിയുന്നതു ഹൃദയാലുക്കളുടെ ആർദ്രചിത്തങ്ങളിലായിരിയ്ക്കും. അവർ അവക്കു കഴിയുന്നതുപോലെ കാര്യങ്ങൾ നേരെയാക്കാൻ ശ്രമിക്കും. കവികളാണെങ്കിൽ അവർ ഹൃദയസ്പർശികളായ കവിതകളെഴുതും. ഇത്തരം കവിതകൾ അനുവാചകഹൃദയങ്ങളെ സാരമായി സ്പർശിക്കും. അവരും സമുദായത്തിലെ അനാചാരങ്ങളെ ശക്തിപൂർവ്വം, യുക്തിപൂർവ്വം എതിർക്കും.

കേരളത്തിലെ നമ്പൂതിരിസമുദായം അനാചാരങ്ങളുടെ ഭയങ്കര കലവറയായിരുന്നു. ആ അനാചാരങ്ങൾ അടുത്ത കാലത്തു മാത്രമാണ് കുറേശ കുറേശയായി ദൂരീകൃതങ്ങളായി വരുന്നത്. ഈ ദൂരീകരണവിഷയത്തിൽ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്നു അതിപ്രധാനമായ ഒരു പങ്കാണുള്ളത്. പണ്ടത്തെ വെണ്മണിയോ, നടുവ

ത്തച്ഛനോ, നടുവത്ത് മഹനോ ചെയ്തപോലെ പൂരപ്രബന്ധങ്ങളും ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങളും രചിക്കുന്നതിന്നു പകരം ഉൽപതിഷ്ണുക്കളായ ഇന്നത്തെ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിലെ അംഗങ്ങൾ 'അഫ്ഫന്റെ മകളും' 'ഋതുമതിയും' 'വാൽക്കണ്ണാടിയും' എഴുതിത്തുടങ്ങിയതു മേൽപറഞ്ഞതിന്നു നല്ലൊരുദാഹരണമാണ്. കുടിലങ്ങളായ സമുദായ നീതികളെപ്പററി 'ഋതുമതി'യുടെ കർത്താവ് പാടുന്നതു നോക്കുക.

'കുടയെടുത്തീടണം, കുപ്പായമൂരണം
കുടിലസമുദായനീതി നോക്കൂ.'

നമ്മുടെ സമുദായങ്ങളിലെ അനാചാരങ്ങളുടെ എണ്ണം എടുത്തുപറയുക സാധ്യമല്ല. ഈ അനാചാരങ്ങൾ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന നിരവധി ദാരുണസംഭവങ്ങളെ അനുവാചകരുടെ മനസ്സിൽ, മണലിൽ വെയ്ക്കുന്ന കാലടിയെപ്പോലെയല്ല, കല്ലിൽ കൊത്തുന്ന ബിംബത്തെപ്പോലെ, പതിപ്പിക്കുകയാണ് സാഹിത്യകാരൻ ചെയ്യുന്നതു്. ദാസ്യവൃത്തിയുടെ അനാശാസ്യതകളെ എടുത്തുപൊക്കിക്കാണിക്കുന്ന വള്ളത്തോളിന്റെ 'കൊച്ചുസീത' ജീവിതസ്പൃശിയായ ഒരു സാഹിത്യസൃഷ്ടിയാണ്. അതിലെ

'അമ്പോ! മഹിമവിതാഷ് ഭ്രുവെതവ
വമ്പോക്കളത്തിലും നിഷ്കാമകാഹളം!
വേടക്കുടിലിലും ബ്രാഹ്മണ്യസമ്പത്തി
വേശ്യത്തെരുവിലും ചാരിത്രസൌരഭം!"

എന്നീ വരികളും മററും ഒരിക്കൽ വായിച്ചാൽ ആരും മറക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ശ്രീ. ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ 'കൊച്ചമ്മ' എന്ന കവിതയിൽ ഒരു ദരിദ്രബാലന്റെ നോട്ടത്തിന്റെ ശക്തിയെ രസമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതു നോക്കുക.

" മോളിലേയ്ക്കവനൊന്ന് നോക്കിനാ; നാനോട്ടത്തിൻ
കാളിടും ചൂടിൽ ദൈവംപൊരിഞ്ഞുപോയീലല്ലി. "

അവന്റെ നെടുവീപ്പ് ധർമ്മത്തിന്റെ തുംഗമണിധ്വജം പിടിച്ചുകുലുക്കുവാൻ കെൽപ്പുള്ളതാണെന്നു കവിപറയുന്നു:-

"ഒന്നവൻനെടുതായി വീപ്പിട്ടാൻ; ധർമ്മത്തിന്റെ-
യുന്നതമണിധ്വജം കുലുങ്ങിപ്പോയീലല്ലി. "

ഇത്രയും പറഞ്ഞതു് സാമുദായികജീവിതത്തിന്നും സാഹിത്യത്തിന്നുംതമ്മിൽ എത്രകണ്ട് ബന്ധമുണ്ടെന്നു കാണിക്കുവാനാണ്. ഇനി, അടുത്തപടിയായി, ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയജിവിതത്തിൽ സാഹിത്യത്തിനുള്ള സ്ഥാനത്തെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കാം

സാഹിത്യം യഥാൎത്ഥത്തിൽ ആസ്വാദകന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു വമ്പിച്ച പ്രേരണശക്തി ചെലുത്തുവാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളതാണ്. ദേശീയബോധം ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും മനസ്സിൽ ദൃഢമൂലമായി വളൎത്തുവാൻ ഏതൊരു ഭാഷയിലേയും പദ്യസാഹിത്യത്തിന്നുള്ളത്ര കഴിവ് മററൊന്നിനുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വള്ളത്തോളിന്റെ 'പോരാ പോരാ' എന്ന രാഷ്ട്രീയഗാനം എത്ര ആവേശകരമാണ്. ഓരോ രാഷ്ട്രത്തിന്നും പ്രത്യേകമായ ഓരോ ദേശീയഗാനമുണ്ട്. ഈയിടെ നമുക്കറിവാനിടവന്നിട്ടുള്ള ഇന്ത്യൻ ദേശീയസേനയുടെ ഗാനം എത്ര ഹൃദയാവൎജ്ജകമാണ്; എത്ര ഉന്മേഷകാരിയാണ്.

മനുഷ്യജീവിതത്തെ കൂടുതൽ സുഖസമ്പൂൎണ്ണമാക്കാനനവരതം പ്രവൎത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യന് സാഹിത്യം കൂടാതെ ജീവിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. സാഹിത്യത്തിന്റെ അനിവാൎയ്യത ഏററവുമധികം മുറുകിവരുന്നത് സാഹിത്യം ജീവിതത്തോടു എത്രമാത്രം ബന്ധപ്പെടുന്നു എന്നതു നോക്കിയാണ്. സാഹിത്യത്തെ ജീവിതവുമായി കുറേക്കൂടി കൂട്ടിയിണക്കുവാൻ "പുരോഗമന സാഹിത്യ സംഘടനകൾ" ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആലസ്യമോ, ദാരിദ്ര്യമോ മററോ കാരണമായി കാലത്തെ അനുധാവനംചെയ്യാൻ സാധിക്കാതെവരുന്ന ഒരു സാഹിത്യകാരനേയും ഉണൎത്തി കാലത്തോടൊപ്പം എത്തിക്കുകയാണ് ഈ സംഘടനകൾ ചെയ്യുന്നത്. നാളത്തെ മംഗളപ്രദായിനിയായ പുലരിയെ സ്വാഗതംചെയ്യാൻ, അതേവരെയുണ്ടായിരുന്ന അന്ധകാരത്തിൽ ലോകത്തെ സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരില്ലാതെ പററുമോ? "നാള"ത്തെ പ്രഭാതത്തെക്കുറിച്ച് കവി മുമ്പുതന്നെ കണ്ടറിയുന്നു. അയാൾ പുല്ലിനെ സാന്ത്വനം ചെയ്യുന്നു. നക്ഷത്രത്തെ വിറപ്പിക്കുന്നു. 'നാള'ത്തെ പ്രഭാതത്തിൽ

"...................................
പുല്ലിനും മരത്തിന്നു മൊപ്പമാണവകാശം."
"ഇല്ലിനിയസമത തളിക്കാം കുരുക്കുത്തി-
മുല്ലയ്ക്കും വാനംപുൽകും മുകിലിൻ പരപ്പിനും"

നമുക്കാ "നാളെ"ത്തെ സുപ്രഭാതത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുക!

പി. മാധവൻകുട്ടിവാരിയർ,
ജൂനിയർ ഇൻറർമീഡിയററ്.

131471
28356
521:N291
H6
392PR.
UNIVERSITY LIBRARY, MADRAS. 10 OCT 1948